

AVE MARIA

JULY, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAЈ RAZUMES. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Julijska številka 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Kjer je Peter, tam je Cerkev.

Anton Komlanec.

GOD kneza apostolov svetega Petra večkrat v cerkvenem letu praznujemo: god njegovega stolovanja v Jeruzalemu (sveti Peter v verigah); god njegovega stolovanja v Antiohiji, god njegovega stolovanja v Rimu, god njegove smrti (sveti Peter in Pavel). Vselej, kadar slišimo to ime, vselej, kadar se ga spomnimo, obudimo resnico naše nezlomljive vere: "Kjer je Peter, tam je Cerkev!" Kjer je Peter, tam je Kristusova Cerkev tam govori Bog vsemogočni. Zato je ta resnica neizmerno važna. Izven nje "izven Cerkve ni zveličanja". Samo prava resnica peče v pravi kraj, samo resnica resnično prave vere k resničnemu pravemu edinemu Bogu.

*

Na splošno ima pravo vero vsak, kdor v pravega Boga veruje. Da pa Bogu vsako besedo prav veruje, mora biti znano, da so tisto resnico verovali in oznanjali že apostoli. Zato imenujemo pravo vero tudi apostolsko vero. In k tej apostolski veri spada tudi resnica: kjer je Peter, tam je Cerkev! To pomeni, kjer je rimski papež, tam je Kristusova družba kristjanov, tam je prava vera: tam je torej zveličanja zanesljiv temelj.

Kadar torej hočemo pojasniti, dokazati, da je nekaj Bog za vse ljudi rekel, moramo pokazati, da so tisto verovali in oznanjali že apostoli. Da pregledamo in uvidimo nauk apostolov, odpremo dve skrinji, v katerih Cerkev hrani vse verske resnice, vso razodeto vero. Kateri sta te dve shrambi? — Sveto pismo in ustno izročilo. Ali najdemo v svetem pismu ali vsaj v ustnem izročilu tudi nauk apostolske vere: "kjer je Peter, tam je Cerkev!"

Poglejmo!

Od prvega zbora apostolskega v Jeruzalemu do današnjih dni so kristjani za znanje prave vere vedno v molitvi ponavljali naše vere resnico: "Verujem v eno sveto katoliško apostolsko Cerkev.

Verujem v eno družbo kristjanov, katera veruje in oznanja enega edino pravega Boga, enega Odrešenika Kristusa in enega vrhovnega njegovega namestnika, vrhovnega upravnika, edino enega Petra, edino enega rimskega papeža, vrhovnega glavarja vse Cerkve.

Vsaka urejena družina ima enega gospodarja, enega očeta. — Ali je v Kristusovi Cerkvi ta gospodar, ta oče, Peter? Rimski papež?

Ob Petrovih godovih, zlasti še na dan, ko je dal ta prvi sveti Oče življenje za Kristusovo vero v Rimu, omenjamo tudi evangelij, ko je Kristus Petru dal papeško ime. Preje je namreč Peter nosil ime Simon. Peter je Petrovo papeško ime, po naše, Skala. Od tedaj vsak papež ob nastopu papeške službe nadene sebi novo papeško ime. Petru kakor prvemu papežu je papeško ime nadel Kristus. Imenoval ga je "Skala". Kjer je skala, tam je temelj. Kjer pa je temelj, tam je stavba, stavba države božje, Cerkev kristjanov.

Je pa tudi Zveličar jasno povedal, in celo ponovno, kaj da misli pod Petrovim papeškim imenom. Izrekel je Petru v oči, vpričo drugih apostolov, vero kristjanov: Kjer papež Peter, tam je Cerkev njegova, božja, Kristusova. Zaključil je to svojo trditev še nazadnje trikrat tik pred vnebohodom.

Prvikrat je bilo to tedaj, ko je vprašal učence: "Kaj pravijo ljudje, kdo da sem? Kdo da je Sin človekov?" Naštevali so mu učenci ljudsko govoričo drug za drugim: da eni pravijo: Janez Krstnik si. Drugi pa, da si Elija. Tretji pa, da si Jeremija, ali sploh kdo izmed prerokov. In ko je hotel zvedeti, kaj oni, apostoli pravijo o njem, in jih je zato vprašal: "Kaj pa vi pravite, kdo da sem?" je v imenu vseh Simon Peter izjavil, povedal apostolsko vero: "Ti si Kristus, Sin živega Boga!" Tedaj je to izjavo potrdil Zveličar in Petra za plačilo za njegovo pravo vero imenoval za

papeža: "Blagor Ti, Peter, Jonov sin! Ker meso in kri ti nista razodela tega, ampak moj Oče, kateri je v nebesih. In jaz Tebi pravim: Ti si Peter-Skala!" In gledaje nanj in na apostole, je nadaljeval: "Na to Skalo —, na tega Petra, bom zidal svojo Cerkev, svojo državo" — po naše pomeni Cerkev država Gospodova — "in vrata pekla je zmagala ne bodo. In Tebi bom dal ključne vladarstva, kraljestva nebeskega. In karkoli boš razvezal na zemlji bo razvezano tudi v nebesih; in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih."

Tako slovesno je Gospod ustoličil prvega papeža. Postavil ga je za temelj božje resnice in stavbe, za skalo rešitve zoper samo peklo, ne le zoper meso in ljudi; pa tudi za popolnega oblastnika v svoji družbi do konca sveta, za popolnega oblastnika s ključi večnosti za njihovo vest.

Ne manj slovesna prilika, pri kateri je Gospod zagotovil papeško oblast, je bila pri zadnji večerji. Tedaj je Peter moč, katera je bila v njem, pripisoval sebi in zato padel v skušnjavo. Pred skušnjavo ga je Zveličar opozoril. Imenoval ga je z neuradnim imenom, z njegovim prejšnjim predpapeškim imenom Simon. "Simon, Simon, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico." A dodal je pomenljivo besedo: "Toda jaz sem prosil zate." Torej satan je hotel imeti vse apostole, tudi Petra. A Kristus je prosil za vse apostole na ta način, da je prosil za Petra, da po njem reši vse. "Jaz sem prosil za Te, da ne jenja Tvoja vera!" Zakaj ravno za tvojo vero? Ker boš ti moj Kristusov naslednik. Ti boš opravljal službo, katero zdaj jaz! Ti boš učil na mesto mene vero in potrjeval v veri svoje brate, kakor zdaj to delam jaz. — "Jaz sem prosil za te, da ne jenja tvoja vera! In ti, kadar se boš enkrat spreobrnil, potrdi svoje brate!" — Zopet moramo ponoviti: Kjer je Peter, kjer je papež, tam je prava vera, tam je resnično Kristusova Cerkev.

"Svoje brate!" mu je rekel Gospod. Torej tudi druge apostole, druge škofje v veri potrjevati je Petrova, papeževa služba. Tudi veliki apostol narodov, katerega vedno imenujemo ob Petrovi strani, kateri je o sebi rekel: "več sem storil ko vsi drugi apostoli," je šel, ko je postal apostol, k Petru, da je apostoloval v soglasju s Petrom, kakor še dandanašnji hodijo škofje k papežu, da vidijo v njem Petra.

Še vse to ni bilo Zveličarju zadosti, da vsi priznamo za njegovega vrhovnega namestnika Petra v vseh njegovih naslednikih. Da nam to resnico zlasti vtisne v našo vero, je porabil najdražji čas nad vstajenjem svojim in vnebohodom,

tistih štirideset dni, ko je risal podrobni ustroj svoje Cerkve, predpisal zakramente in ustavo. O Petru je ponovil našo vero, kjer je on Peter, papež, tam je Cerkev za vse brez izjeme, naj so to redovniki ali duhovniki, škofje ali njim izročeni pastirji in verniki. Bilo je, ko je stal Zveličar naš na bregu genezareškega jezera, apostoli pa so veslali v čolnu po vodi. Ugledajo na bregu Gospoda. Ko se zave Peter, da je Gospod, ne čaka, da privesla k njemu čoln, v morje skoči in plava h Gospodu. Zakaj kdo naj zadrži pravo ljubezen? In Gospod pogleda Petra z besedami: "Simon Peter ali me ljubiš?" "Simon" mu pravi, ime, katero spominja, da je po skušnjavi in padcu zapravil pravico do papeštva. "Peter" mu pravi, ime, s katerim spominja, da mu hoče obnoviti pravico, službo, oblast papeštva, in ne jo dati drugemu apostolu. "Ali me ljubiš?" pravi. Zakaj prvo zagotovilo, da boš ti papež Oče kristjanov, Skala, temelj Cerkve, si dobil za svojo vero. To zagotovilo ti obnavljam danes jaz tvoj Gospod Kristus. Za tvojo brezmejno ljubezen, ker si me trikrat zatajil, te trikrat vprašam po tvoji ljubezni, ker je tvoja ljubezen prav tako resnična kakor tvoja vera, ko se sklicuješ na mojo vsevednost in na svojo vest: "Gospod, ti vse veš, ti tudi veš, da te ljubim," ti trikrat obnovim tvojo najvišjo pastirsko službo, da boš potolažen in imel zavest, kdo si, in da se bodo tudi drugi vsi zavedali, da si ti papež, knez apostolov, vogelni kamen vsega življenja, katero krščanska vera zida, ti trikrat rečem: "Pasi moja jagnjeta, moje ovčice, moje ovce! Torej vse! Vernike, dušne pastirje in škofe!"

Kjer je torej Peter v njem samem in v svojih naslednikih, tam je Kristus, tam je prava Kristusova Cerkev.

Ako komu sveto pismo ne zadostuje, more pregledati še ustno izročilo. Toliko bo dobil prič, kolikor je bilo papežev, kolikor je pravovernih kristjanov. Prvo škofovsko zborovanje apostolov je vodil papež Peter v Jeruzalemu, zadnje vesoljno cerkveno zborovanje, katero smo doživeli v Vatikanu po devetnajststoletih (1870) v Rimu je vodil papež Peter v Piju IX.

Če komu ne zadostujejo dvajseteri cerkveni vesoljni zbori, katere je vse papež vodil ali potrdil, more poslušati tudi izjavo vere poedinih kristjanov od prvih časov. Kaj pravijo naši sveti cerkveni očetje? Med njimi poslušajmo svetega Hieronima. On svojo vero tako pove: "Eden je izvoljen, za glavarja postavljen, da ne bo razkola v Cerkvi, rimski papež, Ribičev naslednik." — Ali more ta cerkveni oče, kateri je tudi sveto pismo prestavil iz hebrejskega na latinski jezik, bolj

jasno povedati svojo vero, kje je prava Kristusova Cerkev.

Poslušajmo svetega Ciprijana. On je škof iz časov preganjanja v Afriki. Svojo vero v Petra papeža izpove tako: "Da med apostoli obvaruje enoto, je Kristus enemu dal vrhovno veljavo, namreč Petru.

Iz časov prvih cerkvenih očetov je tudi Optatus Milevitanus. On svojo vero tako pove: "Enotni prestol za vse kristjane, z katerega je prvi glavar vseh apostolov Peter zavzemal, je v rimskem škofijskem sedežu."

Sveti Bazilij, veliki škof in ustanovnik vzhodnih menihov, je svojo vero zapisal tako: "Peter je postavljen za temelj."

V Milanu je po prvih treh stoletjih škofoval slavni sveti Ambrož. On svojo vero izjavlja tako: "Za svojo oblast je Kristus zapustil namestnika. Zakaj, ker je Cerkev vidna, potrebuje glavarja vidnega. In za vse vrste vernikov glavarja, je Kristus postavil Petra: za glavarja in za pastirja: tako namreč: da kdor mu na škofijskem

sedežu sledi, ima isto bolast ravnati in vladati vso Cerkev."

Tako potemtakem: kjer je Peter, kjer je papež, tam je Cerkev, tam je Kristus.

Sledi iz tega, da smo z njim: da bodimo z njim: s papežem, s Petrom, s Kristusom, s Cerkvijo. — Zajemajmo v ušesa, kar sveti Oče govori. Hranimo, prebirajmo, uresničujmo njegova pisma — Jejmo iz njegove roke! Bodimo ovce njegove paše. — — Skrbimo, da Petru, svetemu Očetu ne bo ničesar manjkalo. Za Zveličarja so skrbeli njegovi verniki, tudi mi tako za svetega Očeta. — — Kakor je bil Peter do Zveličarja, tako mi do Petra. Ljubil je Gospoda za ceno svojega življenja, tudi mi tako svetega Očeta.

Širimo Petrovo stavbo: da bodo tudi naši bratje zveličani. Odprimo jim oči! Molimo za nje! Ne jenajmo, da bo Kristusov hlev edin, da bodo vsi s Petrom, kateri so blage volje. Vsi s papežem! Vsi podučeni, vsi tudi krepostni, Očeta ljubeči. Kdor ga ljubi, ga poslušaj, uboga.

Petrova ladija, naša ladija. Petrova družba, naša družba. Petrova, Očetova, papeževa vlada, naša vlada, naše navdušenje.

Ponižnost.

Anton Komlanec.

TA beseda naj bo o tisti kreposti, katera je naredila Marijo iz dekle gospo in prvega zvestega angela za vojvodo drugih. To je tista krepost, o kateri posebej je rekel Gospod naš: "Učite se od mene: zakaj jaz sem krotak in iz srca ponižen!"

*

Ponižnost je krepost, katera pripisuje Bogu vse dobro, sebi pa slabost in grešnost. — "Jaz sem najmanjši v hiši svojega očeta," je rekel Gedeon, čeprav je Bog ravno njega izbral za poveljnika svoje vojske. — "Jaz sem najmanjši med apostoli," je dejal sveti Pavel, dasi je prav on dobil naslov apostol narodov. — "Dekla sem Gospodova," je izrekla Marija. — "Črv sem in ne človek," je zdihnil trpeči Zveličar. Bog bodi milostljiv meni ubogemu grešniku," je molil cestinar. — "Nisem vreden, da greš pod mojo streho", je odgovoril stotnik. — "Slava Bogu na višavah," so angeli peli. — "Ne meni, Tvojemu imenu slava," je želel David. — — — To je ponižnost. Ponižnost je resnica o svoji lastni osebi. Zaveda se pepelnicega vzdihaja: "Prah sem in pepel." V misli ji je podedovani greh: "V krivicah sem spočet in

v grehih me je spočela moja mati." Zato je zadovoljna z najslabšim mestom in slavi Boga, ne sebe.

Ponižnost je temelj pri hiši. Na njenem temelju vsa stavba sloni. Ponižnost je obvarovala Janeza Krstnika, da ni upadel njegov prekrasni značaj. Ko ga hočejo oklicati za Mesija, odvrne: "Njemu, Mesiji, jaz nisem vreden odvezati jermenov od njegovih čevljev." Ponižnost gledamo na najvzvišenejši Devici, ko veliča Boga, sebe pa imenuje "nizkost". Jo gledamo na Izveličarju, ko on, Gospod neba, svojim služabnikom, stvarjem na zemlji, umiva noge. Jo gledamo na vseh izvoljenih . . .

Ponižnost pride od tam, odkoder vsak dober dar: "Prejeli boste moč od zgoraj!" — Zato ponižnost sabo nosi povišanje. Tudi ni mogoče drugače. Zakaj kdor sebe po resnici sodi, kdor misli, kaj je senca in v primeri z njo solnce, stvar in Stvarnik, ta nosi v sebi tisto, na kar more Duh resnice, Duh Sveti nasloniti vso svojo stavbo, tudi najvišjo svetost. — Zato še danes ponavljamo stotnikovo ime pri svetem obhajilu. Zato je napovedal Izveličar Magdaleni: "Povsod, koder ta evangelij, se bo imenovalo tudi njeno ime." —

In Mati božja je razumela: "Povišal je ponižne." — O Izveličarju apostol priča: "Zato ga je tudi Bog povišal." — In njegove z njim: "Bogovi ste!"

Potemtakem se ne bojmo priznati, kaj smo sami iz sebe: Slabost in grešnost! — Če je v nas kaj božjih odlik, tedaj Bogu čast, ne nam. — Ponižnost je dar božji. Če ga imamo, hvalimo Bo-

ga; če nam ga manjka, prosimo zanj! Ponižnost je moč, vsajena v posvečujočo milost; zato obnavljamo krst in birmo s pomočjo Rešnjega Telesa in svete pokore. — Ponižnost je moč, katero vaja krepi, razvije, izuri. Vadimo se slaviti Boga, ga tudi v stvareh ubogati, v molitvi in peterih dejih zakramenta pokore izmivati grehe.

Kako je Bog v nas rastel.

Dr. K.

KO smo bili še otroci, so nam pripovedovali o ljubem Bogu. Pripovedovali, kako je velik, dober, ljubeznjiv in usmiljen. In ker je bila očetova in materina ljubezen in dobrotljivost največje, kar smo poznali, predstavljali smo si Boga še veliko bolj dobrega kakor je bila naša mati, predstavljali si ga resnega, kakor očeta, kojega pogled sega v otroško dušo in vprašuje, če je tam vse v redu.

Prišel je čas, da smo začeli hoditi v šolo. Pouku tu se je pridružil pouku v domači hiši. Tedaj je začel Bog v naši duši rasti. Našemu pojmovanju o božji dobrotljivosti se je pridružilo pojmovanje o njegovem veličastvu, o njegovi svetosti, ki ljubi dobro, sovraži zlo, o njegovi pravičnosti, ki trpi zlo, krivico na svetu zelo dolgo, ki pa končno izreče sodbo zavrženja nad zakrknjenim grešnikom. In Bog je rastel nadalje v nas, ko smo pričeli spoznavati velikost njegovih načrtov našega odrešenja. Pričeli smo ga spoznavati v njegovem edinorojenem Sinu. Prišel je dan prve sv. spovedi, ko je božje oko na nas počivalo . . . Dan prvega sv. obhajila, ko se je izvršilo ono nepopisno združenje naše z Bogom, katere milosti polne ure ne pozabimo nikoli, kakor ne moremo pozabiti srečnih, krasnih dni naših otročjih let, naše mladosti. Takrat je obstajalo med Bogom in našo dušo najprišrčnejše razmerje. Takrat smo rastli mi ob Bogu k čudoviti čistosti, pobožnosti, naravni resnobi in hrepenjenju, stremljenju po svetosti.

Prišli so dnevi viharjev, skušnjav, dvomov. Razni maliki so se porajali v naši duši zraven podobe edino pravega Boga . . . Maliki v človeških podobah, ki so hoteli prepiti glas božji s hlinjenjem, vabljenjem, prošnjami . . . Potem drugi maliki . . . Zlato tele, malik slave, malik napredka, hrepenjenje po časteh in naslovih, in kakor se vsi ti maliki nazivajo, ki so se dvigali zraven podobe edino pravega Boga pogosto v prav demonično velikost.

Je-li rastel takrat v nas pravi in večni Bog? — V marsikaterem človeku Bog v onih viharjih

življenja ne raste. Pri mnogih postaja manjši in manjši, dokler popolnoma ne izgine. In če vprašamo kakega izgubljenega sina, izgubljenega očeta, zakaj je odvrigel od sebe vero svojih očetov, bomo dobili pa tipičen odgovor: "Človek pač spremeni svoja naziranja, vedno ne more ostati pri stari otroški veri."

Toda Bog je dober. In ker je dober, skrbi za to, da ne izgine popolnoma iz oči človeka, ki je v nevarnosti, da bo pozabil na Boga. Bog pošilja svojega sla k vratom naše duše, ki ga naznanja od časa do časa, da nas vpraša, ali mu ne bomo zopet odprli svoje duše. Kdor razume opomin trpljenja, križa, ta bo Boga zopet našel, če ga je izgubil. Kdor razume opomin trpljenja, križa, tega bo zopet pripeljal nazaj k veri njegove mladosti. K Bogu njegove otroške vere! Kakor potrebne in vzvišene so razprave cerkvenih učenjakov o božjem bistvu — v križu, trpljenju, bedi ste samo dve besedi, s katerimi lahko nagovorimo neskončnega Boga, in te so: "Dobri Oče! Ljubi Oče!" Tako smo imenovali Boga v svojih otroških molitvah.

V trpljenju, v križu je rastel Bog z nami. Tu se je sklanjal doli k nam, da bi nas pritegnil k sebi, da bi postali zopet veliki. In če se nam v našem trpljenju pogosto zdi, da ljubeznjivega božjega obličja več ne vidimo, je to samo zato, ker ne gledamo dovolj visoko. Božje obličje je vedno nad nami — toda naše od solz motno oko išče pogosto v globočinah, kar je izgubilo, mesto da bi iskalo v višinah, kar hoče dobiti. Glej kvišku — v višinah boš našel božje obličje. Tu zre ljubeznjivo na nas in govori smehljaje: "Ti moraš biti še večji, ti moraš še rasti; v trpljenju te hočem raztegniti, in če te tudi boli, samo da me boš videl prav blizu!" In videti božje obličje prav blizu, to imenujejo cerkveni učenjaki visio beatifica, navadni ljudje, otroške duše nazivajo to — nebesa.

Kdor hoče čutiti Boga v svojem življenju, ima dovolj priložnosti za to. S tem nikakor nočemo reči, da ni druge poti k Bogu, kakor pot ču-

stva in osebne skušnje. Ne, pota razuma k Bogu so kraljeva pota. Pota razodenja božjega človeku so božja pota. Toda šele, ko se odloči človeško srce, da gre po obeh teh potih, šele potem bo postala iz teh pot zveličanja. Razum pravi o Bogu:

“On”. Razodetje pravi o Bogu: “Jaz”. Srce pa, ki se drži, oklepa Boga, ki ob njem raste, ki ob njem dozoreva do gledanja božjega — to srce pravi k Bogu: “Ti”. — In ali moremo reči kaj bolj iskrenega???

Svetnik naše dobe, oče sirot, sv. Don Bosco.

N. N.

BILO je l. 1817. V Becchi je bilo silno žalostno. Majnikovo sonce je razlivalo svojo svetlobo in gorkoto po pokrajini, z obrazov revnih kmetov, ki so delali na polju, je lil pot. Frančišek Ludvik Bosco, kateremu je bilo skrbeti za šest oseb, se je trudil in drl od ranega jutri do pozne noči, in ko se je nekega večera vrnil s polja, premočen do kože, je šel neopaženo v klet. Čez štiri dni, katere je preležal v hudi vročnici, se je ločil od tega sveta. Žena in trije otroci so stali v solzah ob njegovem ležišču. Dveletni Janezek ni razumel, kaj se godi, in ni hotel za nobeno ceno iti proč od svojega očeta. Pozneje je pripovedoval svojim sirotam v Turinu o tem trenutku: “Nisem imel še dveh let, ko mi je umrl oče, in se ne spominjam njegovega obraza. Spominjam se le materinih besed: “Nimaš več očeta, dragi moj Janezek.” Vsi so odšli iz prostora, kjer je oče ležal, le jaz sem hotel tam ostati. “Pojdi, otrok, pojdi,” je silila mati. “Ne grem in ne grem, če ne gre tudi ata z menoj,” sem jaz odgovoril. “Le pojdi, otrok, le pojdi, sedaj nimaš več očeta.” In po teh besedah me je prijela mati za roko in me med solzami peljala seboj. Jokal sem tudi jaz, ker je jokala mati, saj pri teh letih otrok ne razume ničesar, toda njene besede: “nimaš več očeta,” niso šle nikoli več iz spomina. Od te prve bolečine pa do petega leta nimam nobenega globokejšega vtisa.”

Don Bosco, sam sirota, je poznal trdo usodo sirot. Mati ga je nežno ljubila, toda njegov starejši brat, ki si je lastil neko avtoriteto kot glava družine, je bil napram njemu precej trdosrčen. Toda Janez je bil izvoljen, in božja Previdnost mu je pripravljala bivališče v Turinu. Tisoči in tisoči turinskih sirot, zapuščenih in klatečih se po mestu, trpečih lakoto, ginjajočih telesno in duševno, so potrebovali očeta. In razun v Turinu so ga potrebovale še sirote po drugih laških mestih, toda ne samo po teh, ampak tudi po mestih Pijemonta, Francije, Nemčije, Španije, potrebovale so ga sirote za morjem. Moral je zgubiti očeta, da bi poznal in razumel to izgubo in trdo življenje otroka — sirote. Poznal je je, zato je postal nji-

hov dobitelj, skrben oče. “Orphanorum pater — oče sirot”, besede vklesane na njegovem grobnem pomniku, označajo delo, življenjski poklic Janeza Bosco, njegovo hvalo in plačilo.

Pij XI. je imenoval Don Bosco svetnika naše dobe. — Svetost pomenja zaupno zbliznanje s Kristusom, podobnost z vrelcem vse svetosti in popolnosti. Svetnik je najkrasnejši dar, ki ga je dal Bog človeštvu. Božje usmiljenje in božja neskončna ljubezen daje, da se porajajo in rastejo svetniki v dobrobit človeka. V navadni zemlji se razvija s pomočjo milosti v močno drevo, v kojega senci uživajo mnogi njegove sadove in črpajo za se moč in silo.

Turin je bil veliko mesto, ko je prišel tja novoposvečenec Janez Bosco. Turin je bil mesto glavnih uradov, političnih homatij in revolucijskega gibanja. Bil je pa tudi mesto zapuščenih. V verskem oziru so bile razmere nad vse žalostne. Ni sicer manjkalo tam karitativnih zavodov, toda niso zadoščali časovnim razmeram. Župnije so bile velike, bilo je pa premalo duhovnov, in mnogo teh, vzgojeni še v starem duhu, se niso mogli prilagoditi in vživeti v nove razmere. Verniki so se zgubljali, ker duhovni niso šli med nje, niso se veselili z njimi, niso žalovali z njimi, niso jih tolažili . . . Otroci revežev so bili prepuščeni sami sebi, preživljali so cele dneve zunaj doma, klatili se po ulicah, rastle v nevednosti in skaženosti, avtoritete niso poznali. Revolucijska in protiverska načela, gesla, so se hitro prijela mladine.

* * *

L. 1841 je bil Bosco posvečen za duhovna in v Turinu, v kolegiju “Il Convitto Ecclesiastico” je hotel še bolj vglobiti se v bogoslovske vede. Pridno je proučaval vse, zraven pa opazoval velikomestno življenje. Videl je jasno, kako ateizem izrablja naprednost modernih ved, posebno fizike, biologije in zgodovine proti razodeti veri. Brez potrebnega znanja se ni mogoče upirati sovražniku, Don Bosco se mu je hotel pa upreti. Hotel je zastaviti in je zastavil besedo proti besedi, resnico proti laži. Pisal brošure, v katerih

je obravnaval najbolj pereča vprašanja takratnega časa, branil resnico, pobijal zmoto in laž.

Toda kaj bi pomagalo pisati knjige in brošure, če bi te ne prodrle v širšo javnost? Don Bosco je znal za njo pripraviti reklamo. Njegovi sobratje so se pogosto zelo razburili, zdelo se jim je zasmehovanje, poniževanje vzvišenih resnic, toda Bosco ni odnehal. Sovražnik je s pomočjo reklame kradel Cerkvi duše, zakaj naj bi jih duhoven, služabnik Gospodov, ne vračal Cerkvi s pomočjo reklame?

Svetnik naše dobe. Tisoče in tisoče letakov je razdelil po mestu, ni pozabil nobene hiše, nobene družine. Storil je, kar je mogel, dobrega za otroke, in je vse to vporabil v to, da bi ljudje poznali in slišali resnico. Sovražniki, posebno protestanje, so ga hoteli uničiti, mnogokrat so najeli morilce, da bi ga ubili. Toda vedno se je rešil, njegovo ime je postajalo vedno bolj znano, vse to je pa porabil v blagor neumrjočih duš, katere je ljubil iskreno kot goreč Gospodov služabnik. Ko so ga sovražniki napadali od vseh strani, ni izgubljal čas z napadi na njegovo osebo, jim on na to ni odgovarjal, pač pa z resnico pridobival nazaj zapeljane duše.

Bosco je razumel svojo dobo in je v tem oziru vsem katolikom vzgled in vzor. Kdo ne pozna njegovih besed, kojih resničnost se nam kaže v polnem obsegu, če vpoštevamo razmere takratne dobe. "Najpreje bom postavil tiskarno. Potem veliko tiskarno. In potem še več tiskarn." V zadnjih štirih desetletjih minulega stoletja, ko se je bil od vseh strani najsilnejši boj proti Cerkvi, je proglasil Don Bosco geslo. Proti besedi besedo, proti tisku tisk. V tem tiči njegova modernost, zato ga po pravici imenujejo svetnika nove dobe.

Seveda Don Bosco ni bil zadovoljen s samo besedo. Pijemontčani so praktični ljudje, in Bosco se je po tem ravnal. Besedi je sledilo dejanje in sedaj lahko rečemo, da so se spolnile Don Boscove želje.

Opazoval je in — videl. Oče sirot . . . Opazoval je otroke in mladino turinskih družin, videl njihov nraven propad . . . Ječe so bile napolnjene z doraščajočimi mladeniči. Mnogo mladih ljudi je prišlo za delom v Turin, bili so še pošteni, pobožni, v Turinu so se izgubljali in pogubljali. Danes so imeli delo, drugi dan so pohajkovali po cesti. Kakor je to videl znani Kolping v Kelmorajnu, tako je videl Don Bosco v Turinu nevarnosti takega življenja. Poskrbel je najprej za večerne kurze, kupil hišo, zbiral zapuščene, poučeval jih, odgajal jih, jim svetoval, bil jim oče in mati.

Potegnil jih je iz blata nenravnosti, razuzdanega življenja, postavil jih v novo življenje. Vzgojil je iz njih dobre obrtnike, ni pa pozabil pri tem na njihove duše, h katerim je imel lahek pristop, preskrbel jim je dobre službe, ni pozabil nikoli na njihove družine.

In kako je prišel k nezaupnim mladim ljudem? Bog mu jih je pripeljal. Bosco je vedel — njegove sanje so mu to pokazale — da bo njegovo delovanje med zanemarjeno mladino. Osmega decembra 1841, na praznik Brezmadežnega Spčetja, je pričel z delom.

Bil je v zakristiji, oblečen v mašna oblačila, da bi pristopil k oltarju, cerkvenik je šel iskat ministranta. V tem je vstopil v zakristijo 16 leten fant, v zanemarjeni, raztrgani obleki. Cerkevnik se je razjezil in zakričal nad njim. Fant sploh ni vedel, čemu je prišel v zakristijo. Cerkevnik mu jih je nekaj prisolil, in to je užalostilo Don Bosco. "Zakaj si udaril tega ubogega fanta? Tako ne smeš delati s svojimi prijatelji," je prigovarjal cerkveniku. Moral je takoj iti iskat fanta. Bosco ga je smehljaje nagovoril: "Ne boj se me, prijatelj moj, ti ne bom storil ničesar hudega. Kako ti je ime?" Vprašal ga je še o domu, o starših, ki so že umrli, o njegovi starosti itd. "Znaš brati in pisati?" "Ne znam." "Znaš peti in žvižgati?" Fant se je pričel smejati. Prijateljstvo med njima je bilo sklenjeno. "Si že bil pri sv. obhajilu?" "Še ne!" "Pri spovedi?" "Ko sem bil majhen." "Moliš zjutraj in večer?" "Ne molim, ker ne znam." "Hodiš h krščanskemu nauku?" "Se bojim." "Zakaj?" "Me je sram, ker otroci vse bolje znajo in vedo ko jaz." "Ali bi prišel, če bi te jaz učil?" "Prav rad. Kdaj začneva? Danes zvečer?" "Da." "Zakaj pa ne takoj?" "Kakor hočete." "Torej dobro. Ostanesh tu pri sv. maši, potem se bova pa začela učiti."

In po sv. maši mu je Don Bosco pol ure razkladal verske resnice. Potem ga je vprašal: "Ali boš zopet prišel?" "Gotovo bom." "Pa pridi, in še svoje prijatelje seboj pripelji!" Prišel je v nedeljo in seboj pripeljal 10 drugih dečkov iste starosti. To je bil začetek njegovega dela, katero je Bog tako blagoslovil.

Svetnik moderne dobe. Ne posnemajo li njegove vzgojevalne, odgojevalne metode ravno v naši dobi ne le katoličani, ampak tudi drugoverci? Ne delajo li salezijanske kongregacije ob periferijah velikomest pravih čudežev pri teh najbolj zapuščenih, najbolj ubogih, najbolj zanemarnjenih dečkov?

Don Bosco je bil svetnik svoje dobe, je pa tudi svetnik za težka leta, katera ravnokar preživljamo.

Veliki papež Pij XI., ki je dobro poznal Don Bosco in občudoval njegovo delo, ta veliki duhoven, ki je tolikokrat kazal in javljal sočutje in razumevanje boleznim in potreb naših dni, je spoznal jasno, določno, kako zdravilo so za te rane misli, metoda, delo, življenje duhovnika, ki so ga še za čas njegovega življenja nazivali "Il Santo" — svetnika. Ko je postal namestnik Kristusov na zemlji, je bil proces za Don Boscovo kanonizacijo

že v teku. Pij XI. je bil izvoljen, da konča "apostolski proces".

Dne 8. februarja 1928 je predsedoval kongregaciji, katera je proglasila, da je Don Bosco vršil svete čednosti, 19. sušca 1929 je bila potrjena resničnost dveh čudežev, ki sta se dogodila na priprošnjo Don Bosco. In 2. junija 1929 je bil ob navzočnosti 50.000 vernikov proglašen blaženim.

Dne 1. aprila 1934 je bil proglašen za svetnika. K tej slavnosti je prišlo nad 300.000 ljudi, več ko polovica iz drugih zemlja.

Sveti žarek luči večne, o, povej!

M. Elizabeta.

Sveti žarek luči večne,
ki prečul pred Njim si ure srečne, o, povej, povej!
Kam so misli Mu hitele,
ko so zvezde v noč gorele?

Bdel je Jezus, mislil nate,
mislil nate, molil zate.

Noč srebrna je žarela,
Jezusove vzdihne štela, žarek, si jih čul?
Kaj Srce je premolilo?
V cilj kateri se izlilo?

V vse molitve, prošnje svoje
vpletalo ime je tvoje.

V tajnosvetih nočnih hipih
ti ob božjega Srca utripih si se radoval.
Veš udarcev vseh število?
Komu to Srce je bilo?

Vsak utrip ljubezni zlate
bil je zate, čisto zate.

Iutru noč se je umaknila,
se za zvezdo zvezda skrila, Jezus je ostal.
Si ga prašal, koga čaka,
kam hiti mu želja vsaka?

Tebe čaka v zlati ječi,
čaka te, da te osreči.

Če so framasoni in socialisti na krmilu.

Kako znajo ti pobratimi v sovrastvu do vere in Cerkve gospodariti, kjer pridejo na krmilo, je priča Španija. Pod krinko republikanizma so znali vreči v svoj prevratni voz novotarij celo željno katoliško mladino. Ko so to dosegli, so pa obrnili orožje proti Cerkvi. Docela so ji zvezali roke. Z ognjem in mečem so se vrgli nanjo. Leta 1931, ko so pri-

šli na krmilo, so požgali 55 samostanov in cerkva. Sledeče leto 51. Preteklo leto pa 50. Materialna škoda, ki so jo s tem povzročili, se niti približno ne da oceniti. Kajti med požganimi cerkvami in samostani so bili mnogi velikega zgodovinsko-umetniškega pomena z neprecenljivimi vrednotami. Jezuitski kolegij v Madridu n. pr. je imel knjižnico s 100.000 zvezki. Med

njimi tudi edinstvene bisere. Vse to so požrli plameni. In taka vandalska banda se še jezi, če katoliški škof ali duhovnik sežge kakke kosmate pesmi, ali krivoverške spise, ki zastrupljajo duše. Upamo, da ne bo dolgo, ko bo probujena Španija tako temeljito pomedla s framasonsko-socialističnimi vendali, kot so: Italija, Nemčija in Avstrija.

Teksaški mučenci.

Oliver Murray, O. F. M.

FATHER Damian Nazaret, frančiškan, ki je spremljal l. 1689 Alonso de Leon-ovo ekspedicijo, je imel v mislih, da bi pričel z intenzivnim delom med Asinai-Indijanci v Texas. Ko se je vrnil v kolegij v Queretaro, Mehika, predložil je načrt svojim predstojnikom, ki so takoj privolili v njegovo izvršitev. Vsled tega se je podal l. 1690 Father Damian s 5 drugimi frančiškani na pot v provincijo Texas. Med temi peterimi so bili štirje patri: Mihael Fontcubierta, Casanas, Anton Bordoy in Anton Peresa. Ko so prekoračili reko Rio Grande, so prišli v ozemlje Asinai-Indijancev, nekako sredi meseca majnika, in 24. tega meseca so ustanovili prvo misijonsko postojanko, katero so imenovali San Francisco de los Texas. Indijanci so bili zelo prijazni in so z velikim veseljem poslušali misijonarje, ko so jim razlagali globoke resnice katoliške vere, katere se jih je mnogo takoj oklenilo.

Father Francis Casanas je kmalu ustanovil drugo postojanko, priučil se je kmalu indijanskega jezika, da je lahko redno pridigoval spreobrnencem. Father Damian se je vrnil v Mehiko in prepustil skrb za misijonske postojanke Fathru Mihaelu. Kmalu pa so izbruhnile med njimi nevarne koze, za Indijance so skrbeli frančiškani, kojih ljubezen do nesrečnežev ni poznala nobene meje. Tudi Father Mihael je zbolel na kozah, in umrl, obdan od svojih sobratov, 5. februarja leta 1691.

Vedno več frančiškanov je prihajalo iz Mehike, število misijonskih postojank je naraščalo, dokler ni prišel l. 1715 blaženi Anton Margil, pozneje znan kot tenska apostol. Njega so imenovali najbolj markantnega in najbolj svetega moža v zgodovini katoliške cerkve v Ameriki. On je bil pravi drugi sv. Pavel, taka je bila njegova gorečnost, da bi pridobil vse duše za Kristusa. Cerkev ga je proglasila "blaženim", in proces za njegovo beatifikacijo in kanonizacijo sedaj hitro napreduje. Rojen je bil v Valenciji na Španskem, 18. avgusta 1655. Janez Margil in Esperanza Ros so mu bili starši. Pri sv. krstu so mu dali ime "Louis Anton". Vsi svetniki so imeli dobre, pobožne matere, in tako dolguje tudi Anton svoj zgodnji pouk v verskih stvareh svoji materi; njen vzvišen zgled je skušal posnemati že kot otrok. Kot deček je skušal dejansko vršiti v vsem geslo sv. Frančiška: "In sanctitate et doctrina" — v svetosti in učenju. Ko mu je bilo devet let, je prejel prvo sv. obhajilo, cerkev je bila sedaj njegov dom. Največje veselje mu je bilo, če je mogel streči pri sv. maši, in stregel je, pri kolikor

je le bilo mogoče. S šestnajstimi leti je vstopil v red manjših bratov, in veselje njegovih staršev, da postane frančiškan in duhoven, je presegalo vse meje. Sprejeli so ga v konvent, ki so ga nazivali "Kristusova Krona", od pričetka že je bil vsem zgleden novice, ki je iskal vedno najnižja opravila, vsi so občudovali njegovo gorečnost v molitvi in njegovo mrtvičenje. Pri vsem tem je imel pa ono frančiškansko dedščino pravega veselja in resnične prijaznosti, v vsem svojem značaju je bil nekako prava podoba očeta sv. Frančiška. Tudi tekom modroslovnih in bogoslovnih študij je ostal isti, vsled njegove nežne pobožnosti so ga tovariši šaljivo nazivali "nuno". S kakim veseljem je zrl v bodočnost, kako težko je pričakoval mašniškega posvečenja, kako se je pripravljal, da bi vredno sprejel to čast! Končno je napolnil najbolj krasno jutro v njegovem življenju, s kako radostjo je čul slavnostne škofove besede: "Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech" — Ti si na veke duhoven po Melchizedekovem redu. —

Čez malo let je bila njegova zgornost na prižnici, njegova ljubeznjivost in modrost v spovednici znana po vsej Španki. Ko je pa prišla iz Mehike prošnja, da naj bi se prostovoljno oglašilo 24 redovnikov za tamošnje misijone, se je on takoj priglasil brez vsakega obotavljanja za delo med Indijanci. Zbolelo je materino srce, ko ji je povedal svoj ukrep, pa kot prava krščanska mati se je udala volji božji. Ko je stopil v Vera Cruz na suho, bilo je mesto grozno pogorišče, malo poprej so mesto napadli in zažgali francoski pirati. Father Anton je šel naprej v konvent sv. Križa v Queretaro. V naslednjih letih je misijonaril z drugimi sobrati po Mehiki in centralni Ameriki. Ustanovil je kolegij naše ljube Gospe Guadalupske v Zacatecas, in to je bilo, da se je odločil, da se poda v Texas. Kratko pred odhodom je pa smrtno nevarno zbolel na vročinski bolezn. Njegovi sobrati so odšli v Texas brez njega, ko so prejeli od njega, kakor so mislili, njegov zadnji blagoslov. Vzelo je več tednov, predno je okrevaj, potem se pa takoj podal za njimi. V januarju 1717 je ustanovil misijonsko postajo Žalostne Matere božje med Ays-Indijanci. Meseca marca je prišel k Adayes plemenu, ki so živeli v današnji Louisianji, in je ustanovil postojanko San Miguel. Ko je zvedel, da nimajo Francozi v Machitoches nobenega duhovna, je prepotoval 60 milj peš, da bi pri njih maševal, jim pridigoval, jih spovedal in obhajal. Ustanovil je tudi postojanko San Francisco Solano, San Antonio, ki je sedaj metro-

dola v Texas, San Francisco Xavier, in mnogo drugih. Še danes kažejo Indijanci rodu Nacogdoches na studenec, ki ga imenujejo "vrelc očeta Margil". Ustno izročilo, podedovano od rodu do rodu pravi, da je sveti mož s svojo molitvijo priklical vodo iz zemlje, ko so se vsi drugi vrelci bili posušili.

Prvi mučenik je bil brat Jožef Pita., ki so ga Lipan Apaches umorili blizu San Xavier River. Obrnil je pozornost Indijancev nase, da je mogel uiti njegov tovariš, vojak. To je bilo 18. aprila 1721. — 25. novembra 1729 je bil usmrčen Father Juan de la Cruz. Father Alonso Terreros je ravno končal sv. mašo v jutru 16. marca 1758, ko so Bidais-Indijanci napadli Apache-postojanko. Hinavci so se delali prijatelje in prosili duhovne za priporočilno pismo na poveljnika bližnje utrdbe. Ko so dobili pismo, so prosili redovnika, da jih spremlja. Ko so prišli do vrat, se je eden obrnil in ga ustrelil. Potem so se pa vsi vrnili v hišo in ubili Fathra Santiestebana. Father Michael Molina in še nekaj Špancev je ušlo; ko so se v pozni noči ozrli nazaj na misijonsko postajo, so videli rdeče nebo, Indijanci so zažgali cerkev in misijonsko hišo. Drugi frančiškani, ki so umrli mučeniške smrti v Texas, so: Father Jose Gauzabal, ubit l. 1772; Silva, ubit 1758; Anton Diaz, usmrčen l. 1834; Zenobij Membre in Maxime Le

Clerqu, sta bila mučena l. 1687. Vseh frančiškanov-mučencev v Texas je bilo devet, to število prekaša samo število mučencev v New Mexico.

Drug Father Margil pa je vstal v osebi o. Jerreja Garcia, ki je med leti 1760 in 1770 ustanovil misijonske postaje skoro po vseh krajih v Texas ozemlju. Sestavil je obrednik, ki naj bi pomagal duhovnom pri podeljevanju zakramentov, vseboval je narečja skoro vseh plemen na tem ozemlju. Za čas misijonskega delovanja o. Garcia je obiskal škof Frančišek Bonaventura Tejada iz Guadalajara, tudi frančiškan, skoro ves Texas in v svojem poročilu na Rim pravi, da so vse postojanke v najboljšem stanju. L. 1690 so frančiškani zasejali seme katoliške vere v Texas. Vsled neprestanega gorečega dela je gorčično seme zrastle v velikansko drevo.

Danes je v Texas nadškofija San Antonio, in 4 škofije: Amarillo, Corpus Christi, El Paso in Galveston. Cerkev postaja leto za letom močnejša, dasi ima še mnogo bojev z bigoterijo. Frančiškani provincije sv. Janeza delujejo sedaj tam, so vredni nasledniki svojih davno umrlih sobratov. Za nje je Texas, največja država v Uniji: Lone Star država. Okoli te zvezde pa je bliščeč venec, ki nas zagotavlja, da bo nekega dne ves Texas pripeljan v Kristusov hlev . . .

Žrtev ljubezni.

M. Elizabeta.

V Tvoj tabernakelj
pogled upira
julijska roža,
Tebi umira.

Zrno dehteče
v ognju zgorava,
kadar kadilo
k Tebi vzpuhteva.

Tvoje oltarje
z žarom obliva
bela voščenska,
ko se povživa.

Tebi umira
duša naj moja,
žrtev ljubezni —
hostija Tvoja!

Redovne sestre.

Mlad protestant je moral v bolnico v P. Vzgojen je bil v predsodkih zoper katoliško vero in zoper redove. Katoličane je smatral za malikovalce in ničvredne lenuhe. Tako je slišal v šoli, tako je čital v romanih.

Predno je šel v bolnico, je vprašal v bližnji gostilni, ali so tamošnje sestre-redovnice dostojne osebe in kako ravnaajo z bolniki. Ko so mu zagotovili, da mu bo dobro tam, se je opogumil in šel.

"Sprejem je bil" — tako je pisal pozneje v pismu — tako prisrčen in mil, da se nisem mogel zadosti načuditi. Vodo bi nosil v morje, ko bi vam hotel pripovedovati, koliko dobrot so mi sestre izkazale. Nekaj pa ne morem pozabiti: njihova potrpežljivost je neizčrpna.

Neke noči je privedla policija pijanega človeka. Pijanec je sestre za prijazno oskrbovanje sirovo zmerjal. Njegovo prostaško vedenje me je razjarilo. Sestra pa mi je rekla: "Ah, pustite ga! To so naši najljubši bolniki, ti nam pomagajo v nebesa. Vi nam k nebesom nič ne pripomorete, ko ste tako hvaležni."

Ta zgled potrpežljivosti je name tako vplival, da sem se po odhodu iz bolnice jel resno prizadevati, da bi spoznal katoliško vero.

Večkrat sem vprašal častite sestre, s čim bi se jim mogel obdolžiti. Rekle so mi: "S tem, da molite za nas in da ostanete dober in pošten človek."

Sv. Oče v Rimu za Rusijo.

N. N.

VIDELI smo, da je v Rusiji krščanska vera krvavo preganjana, da se cerkve zapirajo in tabernaklji oskrunjajo. Vse to dela država in ista država hoče uničiti zakon, iztrebiti družino in navaja deco od nežnih let k bogokletstvu, neveri in zaničevanju Boga. Ustvarja se središče novega poganstva, ki besno napada vsako cerkev, da celo pojem Boga. Pogubljuje se neštete duše. Jasno je, da tega noben kristjan ne more gledati mirno, brezbrizno. Sv. Oče je moral spregovoriti.

Vsaka človeška duša je dragocen zaklad, ki je Kristusu Gospodu nad vse drag. Nobene duše, tudi ne duše najmanjšega noče Kristus pogubiti; za vsako dušo je pretil svojo kri. Papež je namestnik Kristusov na zemlji. On je poklican, da čuva in pase Jezusove ovce in jagnjeta. Čeprav Rusi ne priznavajo njegovega prvenstva, mora vendar skrbeti in se brigati tudi zanje. Ni mu in ne sme mu biti vseeno, ako velik narod propada versko in moralno. Kot najvišji pastir vse cerkve, mora rimski veliki duhovnik kazati na nevarnosti in klicati k poboljšanju. To je njegova dolžnost pred Bogom. In Kristusu samemu je odgovoren, kako jo izpolnjuje. Prav zato mora sv. Oče skrbeti, da se povsod širi in krepi Kristusova vera. In kjerkoli opazi, da je vera v nevarnosti, mora nastopiti z vso odločnostjo brez ozira na osebe ali države.

Branitelj in zaščitnik vere ima nadalje dolžnost, da nastopi v obrambo in korist zaničevanega Jezusa. Človeška duša, oropana vere in najosnovnejših krščanskih načel, neizogibno podleže pogubi. Naloga cerkve je odstraniti to zlo, pa se boriti z ovirami, ki jih tuja roka navali na pot k popolnosti in resnice. Brezverska in protiverska politika določene vlade in zasebna notranja zadeva te ali one države. Ako se stvorijo središča protikrščanskega sovraštva, potem bodo kot pohujšljiv zgled ogrožala celo ekzistenco svetovne verske kulture. To bi veljalo tudi že v slučaju, če bi v Rusiji vzniknil povsem zmeren ateizem. A mi vidimo, da je boljševiško brezverstvo osvojevalno, napadalno, sirovo in silovito, da vodi boj zoper Boga povsod, kjer se veruje, povsod kjer še stojé svetišča in tabernaklji Križanega. Današnji moskovski oblastniki se ne zadovoljujejo samo s tem, da uničujejo ruski narod, marveč hočejo s svojo protiversko propagando "prosvetliti" ves svet. Zatirajo in pobijajo krščanstvo v Aziji, pospešujejo ateizem v Evropi in vodijo silovit boj proti Bogu. "Gorje tistemu, po katerem pride pohujšanje!" — in sv. Oče, da obvaruje svet pred

pogubnim okuženjem, mora javno povedati, kdo je tisti, ki pohujšuje.

Končno pa sili že navadno, običajno sočutje s trpečim človekom vsakega kristjana, da obžaluje in pomiluje nje, ki so jim vzeli vero, zaprli cerkve in porušili svetišča. Organizirano bogokletstvo zoper Tistega, ki nas je s svojo smrtjo na križu rešil iz prepada greha, nas kliče in vzpodbuja, da s pravnimi daritvami in z gorečo molitvijo zadostujemo za krivice in sramotjenja, ki jih mora prenašati Kristus Gospod in Zveličar. Ako je to dolžnost vsakega verujočega človeka, ne moremo zameriti sv. Očetu, da je izpolnil to, za kar je bil poklican kot pastir vesoljne cerkve. Videli smo, da protiversko delovanje boljševiške vlade ne more biti notranja zadeva Rusije, preganjenje mora izzvati proteste v imenu Boga samega, v imenu sv. vere, v interesu zveličanja duš in slednjich iz razlogov navadnega sočutja. Iz tega izvira, da je sv. Oče Pij XI. ravnal s popolno pravico in ni mogel storiti ničesar drugega nego to, kar je storil.

*

Sleherni katoličan mora iti za zgledom svojega velikega duhovnika. Dolžnost veleva vsakteremu verniku, da pomaga svojim nesrečnim ločenim bratom. Krščanski svet ne more prezreti tega onečaščenja, ki so ga zagrešili boljševiki proti Kristusu in proti dušam. Pomoč je nujna . . .

A kako pomagati? Samo eno sredstvo je, ki nikdar ne odpove: — to je goreča molitev h Kristusu. Prosimo ga, da se usmili ruske cerkve in ruskega naroda, da olajša njegovo trpljenje in skrajša to bridko preizkušnjo, ki jo mora prenašati ruski narod. Sv. Oče je priporočil vsem katoliškim kristjanom molitev k sv. Tereziji Deteta Jezusa, ki se je tolikanj žrtvovala za širjenje kraljestva božjega. Vsi in vsak se naj obrača k nji ter jo prosi njene priprošnje za Rusijo. S tem izpolni svojo krščansko dolžnost do trpečih in jim uspešno pomaga. Čim hujše je preganjana vera v Rusiji, tim gorečnejša naj bi bila molitev katoličanov. Ruske cerkve so zaprte, a katoliške so odprte; v njih se naj dvigajo prošnje k Bogu! Sv. Oče veruje, da bo ves katoliški svet v edinosti z njim molil za rešitev Rusije. Ako se bo izpolnjeval njegov klic, njegovo očetovsko vabilo, potem bo dobrotljivi Bog prej ali slej stegnil svojo rešilno roko nad težko preizkušano Rusijo.

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugó.

NOVA MAŠA.

V nedeljo presv. Trojice je bila vsa župnija sv. Lovrenca v Clevelandu pokonci. Svojega prvega novomašnika domačega pridelka je spremila k altarju. Rev. Ludvik Kužnik, sin tamkajšnje ugledne trgovske družine, je zapel svojo prvo glorio. Župnija se je v polni meri zavedala tega svojega izrednega praznika in ga temu primerno proslavila. Domači župnik Rev. J. Oman, je tako ponosno hodil okrog, kot kak kralj, ko se mu je narodil princ prestolonaslednik. Nekdo je dejal, da bi si najrajši sonce za klobuk vtaknil. In Rev. Julij Slabšak, pomožni župnik, si je menda za en čevelj nog obrabil, tako je tekal okrog, da bi se vse v lepem redu izvršilo. On je tudi zamislil najganljivi-

vejšo točko programa, ki je mnogim izzvala solze. Ko je sprevod prišel pred angelsko mizo, je bil novomašniku s primernim, navdušenim nagovorom izročen novomašni križ in cvetlična krona. Nato je novomašnik pokleknil in pristopila sta presrečna oče in mati, da ga ob vходу v najsvetejše še enkrat in zadnjikrat pokrižata. Obema se je roka tresla ganotja, glas je bil zajokan in solze so jima igrale v očeh. Dopoltdanska slovesnost je pri nabito polni cerkvi trajala cele tri ure. Vendar ji je ljudstvo ves čas pozorno in pobožno sledilo. Zvečer je bil slavnostni banket v tamkajšnjem domu, ki ga je kot stoloravnatelj spretno vodil Rev. Bombač. Govor je sledil govoru. Razni tuji in domači

častni gostje so g. novomašniku izražali svoje častitke. Končno se je dvignil slavljeneec dneva, g. novomašnik sam, ki se je v lepi, gladki slovenščini najprej ganljivo zahvalil svojim staršem, da je srečno dosegel svoj vzvišeni cilj. Nato se je obrnil še na ostale goste, se jim zahvalil in jih prosil, naj molijo zanj, da bi bil goreč in svet duhovnik. Vtis, ki ga je napravil na nas, je bil, da se je število slovenske duhovščine zopet za en biser pomnožilo. Naše veselje je bilo tem večje, ker smo videli pri novi maši kar celo vrsto slovenskih modroslovcev in bogoslovcev, bodočih novomašnikov. Že prihodne leto bodo trije dosegli isto srečo, dva iz župnije sv. Vida, eden iz župnije sv. Lovrenca. Častitamo!

REV. F. JEVNIK — SREBRNOMAŠNIK.

Dne 10. jun. je slovenski župnik v Forest City, Pa. Rev. F. Jevnik, obhajal svojo slovesno srebrno mašo. Na tistem je hotel proslaviti ta svoj dan. Njegovi udani župljani so bili pa drugačnega mnenja. In končno so ga pripravili do slovesnega praznovanja srebrnomašniškega jubileja. Oddolžiti so se mu hoteli za vse, kar je v teku 11 let kar deluje med njimi, storil zanje. In tega je mnogo. Znotraj vsa prenovljena cerkev, nove orglje, ki jih je kot strokovnjak v muziki oskrbel, križev pot in še marsikaj, priča o njegovi gorečnosti za hišo božjo. Potem pa le-

pa sloga, ki vlada med njimi in župnijo. Iz srca častitamo njemu in župniji sv. Jožefa k temu jubileju. Zlasti nas veseli, da je srebrno mašo obhajal med svojim narodom. Novo mašo je 6. jun. 1909 zapel med brati Hrvači v cerkvi sv. Roka, Johnstown, Pa. Tja so se namerili njegovi starši, s katerimi je kot gimnazijec prišel v Ameriko. Zdelo se je že, da bo naš narod izgubljen. Kajti altoonska škofija, v katero je stopil, takrat ni imela nobene slovenske župnije. Svoje duhovsko poslanstvo je začel med tujci v Lloydell, Windber in končno med bratskim slovaškim narodom v Portage. A med tem

je grozilo, da bo slovenska župnija sv. Jožefa v Forest City, scrantonska škofija, ostala brez slovenskega duhovnika. Pozvan je bil, da jo on prevzame v oskrbo. Tako je prišel zopet med svoje rojake. Želimo, da bi med njimi obhajal tudi svojo zlato mašo. Z njim se njegovega srebrnega mašniškega jubileja raduje tudi njegov 84 letni oče, stara, močna vojaška korenina. Materi ni bila dana sreča, da bi mu stala za je ob novi. Se že raduje lepše on-srebrno mašo ob strani, kot mu stranske glorioje. Umrla je 1926. Gospodu srebrnomašniku naše iskrene častitke!

SLOVENSKE ŠOLSKE SESTRE JUBILATINJE.

Letošnjo jesen bodo naše Šolske sestre slavine svoj srebrni jubilej, kar so zastavile med a-

meriški Slovenci. Dne 21. sept. 1909 so se njih pijonirke: S. Bonaventura, S. Klotilda, S.

Avrelija in S. Pulherija poslovile od č. matere in materinega doma v Mariboru in se namerile čez

morje. Sam lavantinski knezoškof Dr. Napotnik je ta dan v njih kapeli opravil sv. mašo, jim spregovoril v slovo in jih pokrepčal z angelskim kruhom za daljno pot. V III. razredu so preko Hamburga v družbi s podganami potovale proti svojemu v podrobnosti nepoznanemu cilju. Ko bi bile naprej videle vse pijonirske težave, ki so jih čaka-

le, bi morda eni ali drugi klonil pogum, ali bi jim bila pa č. mati rekla: "Ostanite doma! Ne bila bi mati, če bi vas v take razmere pošiljala!" Dobro, da jim je bila bodočnost z vsemi početnimi težavami in bridkostmi zakrita in pot nazaj predolga, ko so jim začele gledati v oči. Vspele so. Njih število je leto za letom raslo, deloma potom dotoka in

domovine, deloma po tukajšnjem naraščanju. Danes imajo že lepo ameriško provincijo. Česar posebno pogrešajo je primeren materni dom. Na papirju ga že imajo. Ko bi jih ne bila zajela depresija, bi ne bil samo na papirju, ampak bi že krasil njih prijazni asiški griček. Mi jim želimo, da se jim s pomočjo božjo in naroda tudi ta želja čim prej uresniči.

KRVAVEČI KRISTUS.

Iz Aisti pri Milanu v Italiji poročajo o nekem novem čudežnem pojavu, sličnem onemu v Lompas, ki je nekaj let nazaj vzbujal pozornost celega sveta. V tamkajšnji cerkvi "Oblatov sv. Jožefa" so začele Kristusove rane krvaveti. Prvič se je to zgodilo pred več pričami 11. avg. 1933, ne da bi širša javnost kaj

o tem slišala. Iz srčne rane Križanega je celih 10 minut tekla sveža kri. Ker se je to pozneje večkrat ponavljalo, je škofijska oblast zagonebni slučaj dala od specialistov preiskati. Najprej so kri poslali v analizo kemičnega laboratorija turinskega vseučilišča. Tam so strokovnjaki dognali, da je človeška kri. Nato so več mesecev še Kristusovo te-

lo preiskovali, če ne gre morda za kak naravni čudoviti pojav ali celo goljufijo. Ker niso ničesar takega dognali, je cerkvena oblast to čudo, ki se zdi, da more biti le nadnaravnega izvora, objavila. O nadaljnem razvoju te zadeve, glede katere se zdržimo vsake sodbe, bomo še poročali.

MISIJONSKA POMLAD.

Sredi aprila so se v Rimu zbrali narodni voditelji "Družbe za razširjanje sv. vere", da podajo vsak svoje poročilo o njenem stanju po katoliškem svetu. Zastopani so bili vsi katoliški narodi. Poročilo vrhovnega vodstva omenjene družbe, je jako razveseljivo. Med tem ko se krščanski narodi pogrezajo v temo novega paganstva, se staropaganski narodi koprneče ozirajo v vstaja-

jočo krščansko zarjo. V Indiji, politično tako vulkanski je za evangelij tako bogata žetev, da je misijonarji ne morejo pospraviti. Na Kitajskem, ki jo tepe šiba za šibo, je bilo v preteklem poslovnem letu "Družbe za razširjanje sv. vere" 70.000 samo odraslih krščencev. Kljub temu, da misijonski prispevki vsled svetovne gospodarske krize, zastajajo za onimi prejšnjih let, je bilo ustanovljenih mnogo no-

vih misijonov in misijonskih armada se je znatno pomnožila. Misijonsko navdušenje je vsepovsod zagorelo v pravi kres. Tudi naša mala Slovenija je zakurila tak misijonski kres, kot še nikoli v svoji zgodovini. Je pač res, da kadar je katoliška cerkev najbolj preganjana in tepena, razvija najživahnejšo delavnost in dosega najlepše vspehe.

SPOMENIK JUDEŽU IŠKARIJOTU.

Dolgo je ta zgodovinski "velemož" čakal na svoj spomenik. Zdaj so se ruski boljševiki vendar spomnili njegovih "zaslug" za človeštvo in mu v Swiaču ob Volgi postavili ogromni spomenik. Nekaj časa se niso mogli zediniti komu njegove sorte, ali Kajnu, ali Luciferju, ali Judežu naj ga postavijo. Končno so se

odločili za Judeža. Njegova orjaška postava, Luciferjevega pogleda, ima proti nebu stegnjeno roko, krčevito stisnjeno v pest, kot bi hotel reči: Še od tam doli te bom vrgel! Malo čudno je, da so se boljševiki za njega odločili. Saj je on kot nalašč za patrona kapitalistov, ki jih oni vendar

tako sovražijo. Vsekako bi bil zanje bolj primeren Lucifer, s katerim so v prvem kolenu v sorodu. Morebiti se bota pa naš Jontes in Barbič Kajna usmilila, ker sta taka mojstra v kolu in začela zbirati sklad—saj ne bo treba ravno milijonskega — da še on dobi spomenik. V Luciferja tako ne verujeta.

V MATERINO NAROČJE.

Preteklo leto je imela tudi katoliška cerkev v Ameriki izredno dobro žetev glede konvertitov. Uradni seznam jih izkazuje 49.181. Toda iz drugega, povsem zanesljivega vira zvemo, da jih je bilo 60.322. To je 13.881 več kot l. 1932. Mnogo jih prej sploh ni pripadalo nobeni veri in cer-

kvi, ali pa so bili člani raznih protestantskih sekt. Da njih število narašča, je pač vzrok ta, ker so se cerkveni krogi začeli bolj zanimati za to misijonsko polje. Prej so jih preveč slepile številke na račun katoliških priseljencev. Oni so pred vsem množili število katoličanov, dasi ne

vedno veselja. Odkar je pa ta vir zamašen, je bilo treba odpreti drugega, če naj katoliška cerkev v Ameriki še raste. Čim več pozornosti in nege bomo obrnili temu misijonskemu polju, tem večji bo naš vsakoletni prirastek. Obdaja nas zlat misijonski rudnik, ki ga treba izrabiti.

ODLOČNI KATOLIŠKI KRALJ.

To je bil rajni belgijski kralj Albert. Ko si je njegov sin prestolonaslednik, sedanji kralj Leopold III. izbral za nevesto švedsko princezinja, takrat še protestantinja, Astrido, je odločno zahteval, da morajo biti dani vsi pogoji, ki jih zahteva katoliška cerkev, preden tak mešan zakon dovoli. Ti so: Poroka mora biti po katoliškem obredu. Vsi bodoči otroci morajo biti katoliško krščeni in vzgojeni. Katoliški del mora vse storiti, da ne-

katoliškega vsaj polagoma obrne h katoliški veri. Šele ko so bili ti pogoji dani, je privolil v ženitev. Prišle so pa še druge težave. Malo pred poroko se je Albert mudil na prijateljskem obisku pri švedskem kralju. Ta mu je izrazil željo, naj bi se pred katoliško poroko v Bruslu ista radi švedskih protestantov najprej izvršila po protestantskem obredu v Stockholmu, ah če že to ni mogoče, vsaj kaka poroki slična slovesnost. Albert pa je to odklonil, češ, da bodo

protestanti iz tega kak verski kapital kovali. Nato je švedski protestantski primas izrazil željo, če bi smel kot gost prisostvovati katoliški poroki v Bruslu. A mu je Albert v rokavicah povedal, da bi mu to ne bilo drago. Princezinja Astrida, sedanja kraljica, je bila še štiri leta po poroki protestantinja. Nato je iz lastnega nagiba in prepričanja prestopila v katoliško cerkev, kar kaže tudi njeno življenje.

ŠE EN SPREOBRNJENI SOCIALIST.

Španski vseučiliški profesor medicine Dr. Canada, ki je bil prej izrazit in borben socialist, se je oklenil katoliške cerkve. Ob priliki nekega vseučiliškega slavlja v Sevilji je javno izpovedal katoliško vero in vstop v katoliško cerkev. Žalostno stanje Španije, zlasti pa njene mladine po framasonske - socialistični strahovladi in vandalstvu, ga je

privedel do tega koraka. Izjavil je, da more Španijo samo vera rešiti. Zato je pozval starše, naj svoje otroke vzgajajo v strogo katoliškem duhu. Meni se sploh čudno zdi, kako more biti kak izobražen človek, kot so vseučiliški profesorji, socialist ali komunist. Edino na ta način je možno to umeti, da se taki možje navadno zelo malo spoznajo v

resničnem, praktičnem življenju. Njih znanost je, kot pravimo, pretežno teoretična, papirnata. Na papirju se pa često kak nauk še precej dobri sliši. Šele, ko je v življenju meso postal in sad rodil, se vidi, da je smrtonosni sad drevesa sredi raja. Hvalevredno je vsaj to, da taki možje, ko so enkrat videli sad, takim naukom hrbet obrnejo.

PRUSKI PRINC KONVERTIT.

Pretečeno veliko soboto je pruski princ Friderik Leopold v Rimu prestopil v katoliško cerkev. Že delj časa je bil v prijateljskih stikih s katoliško misijonsko družbo "Očetov božje besede". Ko se je odločil za prestop, se je zatekel v njih samostan pri sv. Rupertu pri Solno gradu, kjer ga je tamkajšnji

predstojnik poučeval v katoliškem nauku. Odtod je šel v Rim, v glavno hišo iste misijonske družbe, kjer je imenovanega dne v samostanski kapeli izpovedal katoliško vero. Velikonočno nedeljo je prejel prvo sv. obhajilo. Princ ima 38 let in je jako izobražen. Konvertiti iz hoenzellerske cesarske hiše so jako redki. Kajti ta hiša je znana kot trdo

protestantska. Ko je pred leti ena izmed princezinj, bližnja sorodnica bivšega cesarja Viljema, postala katoličanka, se je cesarju silno zamerila. Baje ji je pisal: "To sramoto mi narediš, da se okleneš cerkve, ki jo jaz sovražim!" A božji duh ve, kjer hoče, če je kakemu kajzerju prav ali ne.

Roža pasijonka.

Vtisi iz Kommersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

(Dalje)

1. SLIKA.

ODPRLA je svoje krasne blede modre oči in strme z razprostrtimi rokami gledala pred se kake tri minute. Bil je trenutek, ki ga je težko pozabiti. Od tega hipa dalje ne ve, kaj se godi okrog nje, do sobote zjutraj po svetem obhajilu. (Po velikem petku se predrami šele ob peti uri zjutraj na praznik.) Nato se je zgrudila na pernico, na katero je mirno položila roke.

V celoti sem videl štirideset takih slik ali prizorov (vizij); skušal sem jih spraviti v sklad s trpljenjem Kristusa Gospoda, kakor ga opisujejo sveti evangelisti. Trditi seveda ne morem, da se nisem zmotil; to je le moja kombinacija, ki

sem jo označil z besedico morda, najbrž, zdi se, in dr. Le, če jo je vprašal župnik v tretjem stanju, vemo za gotovo iz njenega odgovora, kaj je videla.

Po končani zadnji večerji je izpregovoril božji Zveličar genljivo besedo za slovo in odmolil pomenljivo velikoduševniško molitev. Nato je vstal ter šel z apostoli iz dvorane zadnje večerje na vrt Getzemani na Oljsko goro. Rezika vidi vse to, kakor bi se godilo vpričo nje. Dvorano zadnje večerje je ob drugi priliki podrobno opisala. Čez kakih pet minut, kakor bi jo nekaj zgrabilo, Rezika znova sede.

2. SLIKA.

S široko zaprtimi očmi, nepremakljiva kakor soha, gleda srepo predse, z razprostrtimi rokami, polna občudovanja nad tem, kar se godi, a česar ne razume. Po treh minutah se znova zgrudi na posteljo.

Kaj je-li videla?

Gospod Jezus se je podal okrog desete ure zvečer z enajsterimi apostoli iz Jeruzalema skozi dolino Jozafat čez potok Cedron na Oljsko goro, na katere vznožju je bil vrt Getzemani. Tri izmed njih: Petra, Jakoba in Janeza, ki so bili nekoč priče njegovega poveličanja na gori Tabor, in ki bi naj zdaj videli njegovo smrtno bridkost, je vzel

s seboj, ostale učence pa je pustil pri vhodu.

Božja narava Kristusa Gospoda se je bila takorekoč popolnoma skrila. In ker je Gospod hotel prinesiti nebeškemu Očetu za grehe sveta najpopolnejšo daritev, trpi v človeški naravi, kolikor je pač trpeti mogel. In začel se je žalostiti in trepetati in se od groze tresti. "Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in čujte z menoj." In se je odtrgal od njih nekako za lučaj kamna, kakih petdeset korakov. Tam se je vrgel z vsem telesom na zemljo ter molil: "Moj Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene; vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti."

3. SLIKA.

Čez kakih pet minut se Rezika dvigne, gleda pred se, njene široko odprte oči so naenkrat polne najčistejših solz, kot kristal, dočim se v njenem obrazu razodeva mirna bolelost.

Kaj je doživljala?

Po daljši molitvi se je Kristus Gospod vrnil k apostolom, išoč pri njih tolažbe, pa jih je našel

speče. In je rekel Petru: "Tako niste mogli eno uro čuti z menoj? Čujte in molite, da ne padete v skušnjava. Duh je sicer voljan, ali meso je slabo."

Po kakih treh minutah znova klone na ležišče, da preživlja, kar je videla. V tem zopet sede.

4. SLIKA.

Njeno obličje dobiva bolesten izraz. Spodnje očesne veke rde v opekasto rdeči barvi. Hipoma zopet pada na posteljo.

Zdi se, da vidi, kako se je Gospod vrnil na svoje mesto in molil: "Moj Oče, ako ne more ta

kelih mimo iti, ne da ga pijem, zgodi se tvoja volja!" Vnovič pride k apostolom in ko jih vidi spati, jih pusti in se vrača na prejšnje mesto, da v tretjič ponavlja isto molitev.

5. SLIKA.

Rezika se dvigne in sledi vsemu — kakor prej — z razprostrtimi rokami. Obličje njeno ima silno bolesten izraz. Naenkrat se nasmehlja. Zdi se, da zato, ker vidi angela, ki se je prikazal Gospodu in ga tolažil. — Zveličarja je potem objela nova smrtna bridkost in molil je še priskeje, iskreneje. Vedel je namreč, kaj ga čaka. Kakor vsaka človeška narava, se je tudi njegova branila trpljenja. Smrtni strah je bil tolik, da mu je izstopil krvavi pot, ki je v kapljah lil na zemljo. Zato tudi Rezikino obličje dobiva prebolesten izraz in sveža, lepo-rdeča kri ji teče v počeki iz oči po obeh licih. Včasih grabi z roko na srce, kjer čuti veliko bolečino. Srce pričinja pri tretji Zveličarjevi molitvi krvaveti.

Kristus Gospod se vrača po tretjem smrtne boju k apostolom. Ti so zopet spali, a njegov prihod jih je prebudil. — In jim je rekel: "Spite zdaj in počivajte," to je, zdaj bi že mogli spati. "Glejte, približala se je ura, v kateri bo Sin človekov izdan v roke grešnikom. Vstanite, pojdemo! Glejte, kateri me bo izdal, se je približal."

Rezika se zgrudi na posteljo. Župnik jo kliče: "Rezika!" — Ona: "Kaj?" — Župnik: "Rezika, pripoveduj nam, kaj si videla!" — Rezika: "Kdo si ti?" — Župnik: "Jaz sem župnik; povej nam, kaj si videla!" — Nato Rezika ponavlja, kar si je zapomnila iz molitve Gospodove, (posluhuje se aramejskega jezika, ki ga ni nikdar študirala in nikdar prej slišala), tako na primer začetek: Abba (Oče) in drugo. Med pripovedovanjem se ponovno prijema za srce, katero krvavi. Z obraza ji odseva velika boleost. Ponovno kliče: "Zveličar, Zveličar! (tei sebudah—bodi volja tvoja—se spominja iz Kristusovih besed.) — Dalje omenja speče (Schloferer) t. j. apostole. "Mladi mož (Janez) je imel na sebi tako malo obleke."

Na župnikovo vprašanje, da-li je Zveličar tarnal in tožil, odgovarja: "Da!" In sliši Shelam lih Marijam kaseto — Mir tebi (naša "Zdrava" Marija, milosti polna). Videla je tudi angela, ki pa je bil drug nego "takrat" (morda misli s tem sv. Mihaela pri padcu angelov ali nadangela Gabriela.) —

Župnik jo vpraša, kdo je bil z Zveličarjem v vrtu. In trpinka odvrne: "Mladi mož (Janez), starejši in še starejši." — "In koliko jih je bilo zunaj?" — "Eden, eden, eden, eden, še eden, še eden, še eden." —

Tu se je zopet vzdignila. Judovski zbor velikih duhovnikov in ljudskih starešin je poslal oboroženo tolpo z Judom na čelu, ki je stopil k Jezusu in rekel: "Pozdravljen, Učenik!" in ga je poljubil. — In Jezus mu je rekel: "Prijetelj, za to si prišel!" In da bi mu dokazal, da je vsemogočen, da ve, kaj ta njegov poljub pomeni, nadaljuje: "Juda, s poljubom izdajaš Sina človekovega!" In je pristopil k množici ter vprašal: "Koga iščete?" In ko so rekli: "Jezusa Nazareškega," je odgovoril: "Jaz sem." In te besede so tako učinkovale, da so kakor omamljeni padli na tla. Jezus bi bil zdaj mirno lahko odšel. Toda iz ljubezni do naših duš, ki bi bile po smrti zavržene, je hotel biti pokoren svojemu nebeškemu Očetu do smrti.

Zato se ni odstranil, temveč je dovolil, da so se zavedli, nakar jih je zopet vprašal, koga iščejo. In na besede: "Jezusa Nazareškega" jim je rekel: "Povedal sem vam že, da sem jaz." — Nato so stegnili roke po njem in ga prijeli. Peter pa, ko je to videl, je potegnil svoj meč, mahnil po služabniku velikega duhovnika, Malhu, in mu odsekal desno uho. Jezus ga je za to pokaral in Malhovo uho ozdravil.

Vse to, se zdi, vidi Rezika v naslednjih štirih prizorih:

6. SLIKA.

Rezika vidi prihajajočo tolpo. Ponovno se ozira z bolesti polnimi pogledi na razne strani; s posebnim gnusom pogleduje na enega, ki si je največ drznil. Klone nazaj na posteljo. Z levo roko se drži za srce in kliče: "O Zveličar!" Sliši besedo "Machar" (ali mahar, t. j. jutri, kakor bi bil

nekdo Zveličarju tako grozil). Govoreč sama sebi, navaja nekatere spomine iz spremenjenja kruha, potem o Lazarju in pripomni: "ta (Zveličar) zmore vse." Omenja tudi, da so imeli "goreča drva" (balkje).

7. SLIKA

Čez trenutek se zopet dvigne in gleda predse. Kri ji še bolj teče iz oči. Padajoč na ležišče plakala. "Ti Zveličar, kakor ti hočeš z menoj, (tako se naj zgodi). Ti to najboljše razumeš." — Sliši

ko so najbrž zmerjali zvesti apostoli izdajavca Juda. — Rezika kliče: "O, ta mraz!" (čuti hlad one noči, ko se je pozneje straža grela pri ognju).

aramejske besede: "Gannabha (tat), Gannabha, — Opazujem stigme na roki; leva je obvezana, na Magera, (prešuštnik, zapeljivec, pogubitelj). Ta — desni je stigma še zasušena.

8. SLIKA.

Rezika zopet sede, steguje po nekom roke in se smehlja. Zdi se, da vidi Judo, ko poljubi Gospoda in meni, da dela to iz prijateljstva. Kmalu nato pa dvakrat po vrsti skrivi obraz, kakor da jo je prevzela strašna bolečina, in klone nazaj na vzglavje.

Na župnikovo vprašanje odgovarja: "Zveličarja izdaja." Čuje, kako je Kristus Gospod rekel: "Ješua anah (Jezus jaz, t. j. sem.)" — In zopet psovke: "Gannabha, Magera in trikrat Mahata. Juda, Juda — so kričali: Magera, Magera, Mahata, Mahata!" (Mahata: grešnik, grdun, ničvrednež.)

9. SLIKA.

Trpinka se zravna pokoncu, steguje roke z neizmerno boleznim pogledom, klone na vzglavje, joče, tarna in zdihuje: "Ti to moreš, ti to moreš!" Vidi, kako vsi padajo, in na povelje Gospodovo: Kumu (vstanite) vstanejo. — Malhu je "prilepil"

uho (hat anpapt). Nato Zveličarja zvežejo in Rezika žalostno tarna in zdihuje. Rane na roki začno krvaveti. Kliče: "Zveličar, rada, Zveličar, rada!" —

10. SLIKA.

Obe roki močno krvavita, tako, da je tudi obveza leve roke prežeta s krvjo. Tudi oči bolj krvave. Vzravnana (sedeč) ima Rezika neizmerno bolešno obličje. Vije roke in padajoč na ležišče zdihuje: "O, Zveličar!"

Gospod župnik me je prosil, naj ji dam blagoslov. Dasiravno ima oči hitro potem, ko začno krvaveti, zalepljene s krvjo in radi tega nič ne vidi in sem jo blagoslovil brez besed, je vendar ta hip čutila moč blagoslova, pozabila na bolečine, se smehljala in gladeč se po telesu, ponavljala: "to je dobro, to je dobro!"

Vidi, kako vodijo Zveličarja čez potok Cedron v Jeruzalem. Na župnikovo vprašanje razlaga: "Pahnili so Zveličarja v potok blizu mostu.

Meni se tako smili!" — Iz odlomkov razberemo: "Oblačilo je mokro. Zveličar se je spodtaknil." Zelo ga pomiluje.

Zopet jo blagoslovim, in Rezika, kot da v tem trenutku ne čuti bolečin, se smehlja.

Iz sv. pisma vemo, da je šel za sprevodom v nekoliki oddaljenosti mladenič, odet na golem telesu s platnenim oblačilom. In so ga prijeli, on pa je pustil ogrinjalo v njihovih rokah ter zbežal. Rezika je kesneje pojasnila, da je bil sv. Janez.

Medtem opazim, da grebe z roko po posteljnih prti in vzglavju, na kar opozorim župnika. Dihanje ji postaja težavno, potrebuje zraka. Zato smo odšli na hodnik in pustili vrata odprta. Po prezračanju je ponavljala: "To imam rada."

11. SLIKA.

Kristusa Gospoda so peljali najprej k Anu, bivšemu velikemu duhovniku in Kaifovemu tistu, v čigar palači je bržčas bival. Zdi se, da je bil Ana glavni snovatelj in povzročitelj zarote proti Kristusu in takratni veliki duhovnik Kaifa mu je s tem hotel napraviti veselje.

Ana je vpraševal Jezusa o njegovih učencih in njegovem nauku. Jezus mu je odgovoril: "Jaz sem očitno govoril svetu; vedno sem učil v shodnici in templju, kjer se shajajo vsi Judje, in na skrivnem nisem nič govoril. Kaj vprašuješ mene? Vprašaj tiste, ki so slišali, kaj sem jim govoril; glej, ti vedo, kaj sem povedal." Ko je pa to rekel, je eden izmed služabnikov, ki je stal zraven, Jezusa udaril in rekel: "Tako odgovarjaš velikemu duhovniku?" Jezus mu je mirno odgo-

voril: "Če sem napak govoril, spričaj, da napaki; če pa prav, kaj me biješ?" Radi tega je bil Ana v še večji zadregi in je poslal Jezusa zvezanega k velikemu duhovniku Kaifu.

Rezika to vidi. Vzravnava se, se na nekoga obrača, vije roke, jih razpenja, stiska pesti in v obrazu razodeva jezo, bržkone, ko je Jezus prejel udarec. Na to pada na posteljo.

"Župnik jo vpraša, kaj je videla. "I mog nit." mu odgovarja, "i mog nit". Nočem (tega pripovedovati), nočem! Kdor nima rad Zveličarja, tega tudi jaz ne maram."

Župnik vprašuje, če so tam tudi drugi. "Mnogo! Eden je udaril Zveličarja v obraz." In vzklika: "Zveličar, mi te imamo radi. Ti si tako dober!" In na njen poziv mora župnik ponavljati

ti: "Zveličar, mi te imamo radi, Ti si tako dober." Ko je to za njo ponovil, je pristavila: "Tako je dobro."

Župnik nam je rekel, da jo rane na rokah silno bolijo, ker krvave. Nekako v tem času je Peter prvokrat zatajil Gospoda. Ko so Jezusa vjeli, so apostoli razbežali, a Peter in Janez sta se kmalu vrnila. Janez, ki je bil znan velikemu duhovniku, je vstopil na dvorišče, kamor je po njegovem posredovanju prišel kmalu tudi Peter. Vojaki in služabniki so si zanetili ogenj. Janez je hitro nato odšel obvestit Marijo, kaj se je zgodilo. Peter pa je sedel zunaj na dvorišču. In stopila je k njemu neka dekla in dejala: "Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem." On je pa pred vsemi tajil, govoreč: "Ne vem, kaj praviš." In petelin je zapel. Čez nekaj časa ga je znova sumnil eden izmed služabnikov, Peter pa je zopet tajil, in sicer s prisego: "Ne poznam tega človeka."

Čeprav je bila vpeljana navada, da se nobena sodna obravnava ne sme vršiti ponoči, zlasti če je šlo za obtožencevo življenje, in čeprav je bilo šele po polnoči, so se zbrali pri Kaifu člani velikega zbora v obilnem številu. Že zavoljo tega je bila obravnava neveljavna. Razven tega je moral obtoženec imeti branitelja, predsednik je bil zavezan varovati strogo nepristranost, zaslišati bi morali tudi priče, ki bi mogle pričati v obtoženčevo korist, preiskati bi morali, če so nasprotni priče poštene in verodostojne, zaslišati bi jih morali posamezno in šele, kadar bi se vsaj dve priči točno

Rezika nenadoma sede — razprostre in spenja roke — obrača se proč s studom in grozo — zdi se, da doživlja prizor, ko krive priče pričajo zoper Gospoda — obličje ji je polno bolesti — z zaprtimi očmi se ozira kvišku, in tam kakor bi se razgledovala (veliki zbor je zasedal v gornjem delu.) Nato se zgrudi in govori sebi:

"O Zveličar, ti si odšel in jaz tudi grem. — O Zveličar, ko bi te vsi ljubili! Ne pusti me od sebe; a jaz bi tudi nikdar ne šla od tebe! In ti

Zopet se posadi in zre na nekaj s prebolestnim obličjem — vije roke — jih k nekemu proseče steguje — se obrača proč z mržnjo — nosnice se ji razširijo — za hip stisne pesti — spenja roke in se zopet zgrudi nazaj . . .

Župnik: "Povej nam nekaj o Zveličarju!"
Rezika: "Tudi mi bomo šli!" Čez trenutek: "Jaz sem vendar pri njem, pri Zveličarju; kaj-ne, kaj-ne!"

Na župnikovo vprašanje, kako je bil Kaifa oblečen, odgovarja, da je imel blestečo obleko, na

v vsem strinjali, bi smeli njih pričevanje priznati, končno veljavno razsodbo bi morali izreči ne taisti dan, ko se je sodba vršila, marveč šele drugi dan.

A od vseh teh predpisov niso nobenega izpolnili. Ko se izpovedi prič, dasiravno so bile vse hkrati zaslišane, niso ujemale, in je razventega Kristus Gospod načelno molčal, se razjarjeni Kaifa oprime zadnjega sredstva in kliče: "Zarotim te pri živem Bogu, da nam poveš, ali si ti Kristus, Sin živega Boga?" — Zdaj seyeda Jezus ni smel molčati, ker bi njegov molk utegnili razlagati kot zanikanje. Zato mirno odvrne: "Ti si rekel!" Hkrati pa pripomni, da bo kmalu videl jasne dokaze njegovega božanstva.

Hinavski Kaifa si pretrga oblačilo govoreč: "Boga je preklel — kaj še potrebujemo prič?" In je pozval člane velikega zbora: "Kaj se vam zdi?" Oni pa so vpili: "Smrti je vreden!" Možje pa, ki so ga imeli zvezanega, so ga zasmehovali in bili, zakrili so mu oči, bili ga v obraz in ga vpraševali: "Prerokuj, kdo te je udaril?" In mnogo drugih bogokletstev so govorili zoper njega.

In tedaj, ko so opljuvanega Jezusa peljali čez dvorišče v ječo, je Peter v tretje prisegal, da ga ne pozna. In takoj, ko je še govoril, je petelin zapel. Gospod se je obrnil in se žalostno ozrl na Petra, in ta pogled, spremljan od milosti božje, je zadostoval! Peter s ponudeno milostjo sodeluje, zapusti bližnjo priložnost v greh, gre ven in se bridko zjoka.

Vse to vidi Rezika v sledečih slikah.

12. SLIKA.

bi tudi tega ne mogel storiti, ker si predober!" . . .

Ko bi le ta Ohrwaschelabschneider (Peter) . . . Medtem je opazila svetega Janeza: "Si ti zdaj tudi tu? Si jim dal plašč?!" — "Zveličar, jaz sem z vsem zadovoljna. Če mi pošlješ muke, mi je to tudi prav. Delaj z menoj, kar hočeš."

Za hip se zdi, kakor bi bila zlovoljna in čemerna. A že jo slišimo: "Ako Zveličar hoče, potem morem vse."

13. SLIKA.

čelu rožiček, na prsih pokaže tri črte dol in štiri črte vodoravno počez, to je efod, na katerem je bilo napisanih dvanajst izraelskih rodov.

Zopet se ji obudi nek spomin, bržkone, ko je ugledala sv. Janeza: "Mlademu možu (Janezu) so vzeli njegovo obleko (Kittel). Bila je na desni strani zapeta. Zgrabili so ga, on pa je razpel zaponko in pobegnil."

Dalje govori: "Zveličarju se ne godi dobro. Dali so mu "an albr", (nemara "albernes Kleid"?) ali da so ga bili kakor norca?"

14. SLIKA.

Vnovič se dvigne. Njen obraz je poln sočutja. Trenutek vije roke, nato se zgrudi.

Na župnikovo vprašane odgovarja: "Suvali so ga — gledala sem. — Ohrwaschelabschneider, ki je branil (videč sv. Petra se spomni, kako je bilo, ko so Gospoda prijeli) — petelin je pel (Vieh

beickt — das Vieh t. j. petelin — hat "gebeckt") — delal je kikeriki. — Bilo je pozno ponoči, že proti jutru."

Nato zopet kliče: "Zveličar se mi tako smili — o ti ljubi Bog!" — Dal sem ji blagoslov in takoj je bila vsa srečna.

15. SLIKA.

Zabeleženo imam, da je bilo prvo uro devet prizorov in drugo šest. Rezika se je zopet — kakor vselej — nagloma vsedla. Vije roke. Z grozo se obrača vstran. Vidi obsodbo Kristusa Gospoda pred Kaifom. Kmalu se zopet zgrudi. Ta prizor je trajal kakih pet minut.

Na župnikovo vprašanje pripoveduje, da si je Kaifa raztrgal oblačilo. — "Zveličar je utrujen. — Mučili so ga in odvedli. — Zveličar se je na tega

moža (Petra) ozrl in ta je potem jokal. — Stara žena ga je (Petra) ogovorila. — Petelin je še enkrat zapel."

Potem grebe po posteljnini, kar razlaga župnik kot posledico njenih bolečin v želodcu in črevah. Tudi rana, izvirajoča iz srca, ji povzroča velike bolečine. Najmanjši pritisk na njo vzbudi silne bolečine. Radi tega odgrne včasih del pernice na roki. Na nogi so stigme še zasušene.

16. SLIKA.

Dvignivši se vidi, kakor so Zveličarja vrgli v ječo. Na to se zgrudi. "Temna luknja je ta ječa in mrzlo je v njej. Ostal bo tam do jutra" — je rekla Rezika. Ječa je bila ozka izbica, kjer sta mogla stati dva človeka drug poleg drugega. Vanjo vodi nizek in ozek vhod, da je bilo mogoče vstopiti le sključeno.

Tu se je telo Rezikino zdrznilo, zganilo in po dveurnem strašnem trpljenju je nastopilo četrto — vzneseno — stanje, ko Bog odgrinja pred njo zastor tajnosti.

Ostali smo še tam ter stavili razna vprašanja. — V tem stanju spoznava prave ostanke od nepravih, ponarejenih, dasi ima oči s krvjavo zalepljene.

Prevzvišeni gospod škof regensburški mons. dr. Buchberger je ob svojem obisku prinesel s seboj mali relikvrij ter jo vprašal, kaj ima v roki. Rezika je na to odgovorila: "Ostanke svetnikov. Prvi je od tistega, ki je imel Mater (Devico Marijo) tako rad, t. j. od sv. Alfonza, in ta je pravi; drugi je nepristen od sv. Gerarda in tretji "ni tako popolnoma" (so ganz net) od sv. Klemena Hofbauerja; nemara je bil le od njegovega oblačila. Najbrž so hoteli Reziko izkušati, zato je tudi gospod generalni vikar prinesel s seboj relikvrij. Ko je prišla sedaj v četrto stanje, ji je rekel: "Rezika, jaz imam nekaj tu." — "Vem." — "Kaj-li je to?" — "Saj ti sam veš" (na radovedna vprašanja ne odgovarja rada). Generalni vikar pa ni odnehal: "No, povej, kaj je?" — Rezika: "To (drugi ostanek) ni od tistega, kakor se misli." (Das ist nit von dem, was man meint.) — "Torej

kaj je to?" — Rezika: "Ti to sam veš (du weisst es selber). — In na ponovno vprašanje je rekla: "To je bilo že povedano" (das ist schon gesagt worden). — Na siljenje gospoda generalnega vikarja je vztrajala pri svojem: "To je bilo že takrat povedano. In pri tem ostane." (Und dabei bleibt's.)

Želel sem zvedeti kaj o grobu naše blaženke Anežke Češke. Rekel sem ji: "Rezika, pri nas je bila svetnica blažena Anežka Češka." Vpadla mi je v besedo: "Da, ta je Zveličarja ljubila" (jo, die hat den Heiland gern ghoht.) Omenil sem, da ne moremo najti njenega groba. Na to je odgovorila: "Se bo že našel, pozneje, ko pride čas. Našel se bo spis in tam je vse napisano; pa ti tega ne boš dočakal." In za hip pozneje: "Veš? Spis se bo našel — a ti tega ne boš doživel." (Man wird's schon finden, das findet man später, wenn die Zeit da ist, ein Schriftstück and da ist alles enthalten. Aber du wirst es nicht erleben. — Weisst du? Ein Schriftstück wird man finden — aber du wirst es nicht erleben.)

Vprašal sem jo, kaj ve o grobu sv. Cirila, brata sv. Metoda. Tudi tokrat me je prekinila v besedi: "Ta je umrl svetniške smrti" (der ist eines heiligmässigen Todes gestorben). Nadaljeval sem, da se ne ve, kje je pri sv. Klemenu v Rimu pokopan. Rezika na to: "Ga je precej lahko najti, greš po srednjem hodniku — s tem misli glavno cerkveno ladjo — v cerkvi bolj na levo." Rekel sem: "Na epistolski strani?" (z ozirom na stran od glavnega oltarja.) Odkimala je z glavo, da ne ter istočasno dala znamenje z roko. Vprašam

dalje: "Ali na evangeljski strani?" Prikimala je, da. In nadaljevala: "Je precej globoko v zemlji in je precej razpadel. Ne naravnost v hodniku, marveč bolj zraven, bolj na evangeljski strani, bolj zadaj pri vratih."

Rezika ni bila nikdar v Rimu. In gotovo ni ne nji, ne nikomur prišla na um možnost tega vprašanja. In vendar pozna natančno rimsko baziliko sv. Klemenca, kjer daruje duhovnik sv. mašo na glavnem oltarju obrnjen proti ljudstvu, tako da je evangeljska stran na levi od oltarja in glavna ladja je resnično podobna širokemu hodniku brez klopi. Dominikanci, ki so me mesec dni pozneje spremljali po tem božjem svetišču, so mi pokazali na stransko ladjo na levi (v smeri od glavnega oltarja), kjer je blizu vrat kapela, posvečena sedaj sv. Dominiku, prej sv. Cirilu. V tej smeri je bil po mnenju arheologa (starinoslovca) mons. Wilperta pokopan sv. Ciril, dasiravno sta de Rossi in Marucchi iskala njegov grob na epistolski strani glavnega oltarja. — Po mislih mons. Wilpert-a je bil v podzemeljski cerkvi na levi pri vhodu pokopan sv. Ciril. Tam so odkrili starodavno prvotno slikarijo, predstavljajočo Kristusa sredi med nadangeloma Mihaelom in Gabrielom, med apostolom Petrom in Andrejem in pred njimi klečečega sv. Cirila in Metoda. Arheologa de Rossi in Marucchi pa sta branila in zagovarjala prostor v podzemeljski cerkvi na levo od glavnega oltarja. — "Precej globoko" je rekla

Rezika, kajti ona starejša cerkev je pod sedanjo baziliko. —

Hotel sem jo vprašati, kaj misli o svetem obhajilu sedemletnih, začeni: "Rezika, v poglubitve verskega življenja hočem sedaj v svoji škofiji vpeljati" — in zopet me je prekinila v besedi: "sveto obhajilo". — Rekel sem: "Da, sedemletnih, kaj sodiš o tem." Odgovorila je: "Seveda, ako to razumejo; pa včasih niti petdesetletni ne razumejo tega boljše. Samo da vedo, da je tam Kristus Gospod pričujoč!" Torej isto, kar je rekel papež Pij X., umrl v sluhu svetosti, čigar ukaz so izvedli skoraj po vsem svetu, samo pri nas — žalibog — še doslej ne . . .

In ko sem se proti večeru še enkrat povrnil k temu vprašanju, je dodala, da so sedemletni "nedolžnejši nego veliki." Pripomnila je, "da je treba gledati na to, da ne nastane med družinami zavist." Vsekakor! A to se prepreči že s tem, da bi naj bile prve učiteljice svojih malčkov pri pripravi na sveto obhajilo lastne matere; duhovnik naj samo dopolni, kar je še potrebno. Le kjer so matere počasne in malomarne, naj jih duhovnik zastopa.

Rezika je rekla župniku, da bo zdaj obiskala Zveličarja v ječi. "Sedaj ne bo nič posebnega; tako greste lahko domov." — Zapustili smo jo nekako ob pol tretji uri ponoči, da se nekoliko odpočijemo, kajti ob šestih zjutraj je imela prejeti — kakor vsak dan — sveto obhajilo. K sveti spovedi hodi v četrtek zvečer ob osmi uri.

Lepota vere.

JE težko opisati občutke, ki jih imamo, če stopimo v polumraku zvečer v kako naših krasnih cerkva ali katedrale. Zadnji solnčni žarki se lomijo skozi visoka okna, kojih barve žare v čudovitih barvah. Večerna zarja prepleta pravcate zlate niti okoli sivih stebrov. Večna luč gori svetleje, pa zopet temneje, kakor bi na njenem dnu počivalo človeško srce, ki se razširja in skrčuje v počasnih ritmih. Na nas zro sohe svetnikov, kakor da bi zrle iz onostranskih dežel, krajev, o katerih vemo mi tako malo. Pa pride kaka deklica in prinese k Materi božji kak pozdrav ali venec iz rož . . . So to tako krasne ure, ki jih doživljamo v takih trenutkih v naših katoliških svetiščih, ko se poslavlja od nas solnce in prihaja mesec na nebesni obzor — toda to moramo reči in to moramo povdariti. Prava, resnična krasota katoliške vere to ni.

Notranja krasota naše svete vere ne leži v spevu orgel in glasu zvonov, ne leži v umetni godbi, ne v svilenih in zlatih cerkvenih oblačilih. Ne smemo sicer vsega tega podcenjevati in smatrati got gole zunanosti. Cerkev se drži v tem oziru neizpodbitnega načela, če pravi, da za večnega Boga, za Gospoda nebes in zemlje ni nič predobro, da je najdragocenejša stvar za njega le reven dar ubogih človeških rok. Za nebeški kruh mora biti zlat krožnik, na katerem naj leži, za Gospodovo Kri mora biti zlat kelih na oltarju. Slavo Večnemu ne moremo prepevati dovolj častno, dovolj slavno, dovolj glasno, ako naj so spevi zemskih svetišč vsaj nekak odmev nebeških korov. Ne smemo pa verjeti in misliti, da so estetični občutki, ki jih imamo pred kako mojstersko slikano Marijino podobo, ki jih imamo, če slišimo kako krasno skladbo, že nekaj nadnaravnega, Bogu dopadljivi.

vega, ki se tičejo notranjega bistva naše vere. So to samo opore naše duše — niso nikako svetišče, še manj pa svetost naše svete vere.

Ko stoje otroci pod božičnim drevescem, ki je polno lučic, in prepevajo milobno "Tiha noč, sveta noč", in druge mile božične pesmice, pridejo vsakemu nehote solze v oči. In marsikak oče in marsikaka mati misli, da ta solza ginjenja zadošča, da popravi vse grehe in zamude celega leta. In marsikdo ob takih trenutkih zdihne: O, kako krasna je naša vera! Kako je lepo, da so prepevali angeli pri jaslicah o miru, ki naj bi ga bil deležen vesoljni svet! Kako lepo, ko prepevajo otroci o božjem Detetu v jaslicah! — Pa to Dete je ležalo v jaslicah in zmrzovalo! To Dete se je za nas včlovečilo, bilo za nas pribito na križ za naše grehe, za naše preobilne grehe. In sedaj pa marsikdo misli, da zadošča, če obesi nad svojo postelj kak lep križ, da lahko mirno zatisne za to noč oči, in da jih bo lahko mirno zatisnil v smrti. Pa so prepričani, da imajo tako "krasno, lepo" vero . . .

Krasota, lepota naše vere leži nekje drugje, ne v kaki formalnosti, ali vsaj ne samo v njej, njena krasota leži v njeni vsebini. Lepota obstoji v sigurnosti, ki nam jo daje naša vera, da bodo vse svetovne, vse življenjske zagonetke enkrat rešene. V sigurnosti, da je Bog v nebesih naš Oče, brez kojega volje niti las ne pade iz glave.

V sigurnosti, da je Preblažena Devica naša neskončno dobrotljiva posrednica in priprošnjica. V sigurnosti, da bomo rešeni vsega, kar človeško dušo bolj tlači, ko revščina, bolezen, skrb in beda, da bomo rešeni greha in krivde. Krasota naše vere leži v misli in upanju na boljše "onostransko" življenje, v pričakovanju tega, kar je Bog pripravil tem, ki mu ostanejo zvesti, ki ga ljubijo in ostanejo stanovitni do konca. Ta lepota leži v nauku o občestvu svetnikov, da smo v zvezi s temi, ki so v nebesih, ki so še na zemlji, in ki se čistijo svojih madežev na onem svetu; ta krasota ima svoj temelj v čudovitem nauku o medsebojni priprošnji, ki se razteza v cerkvenem občestvu na zmagovalce v nebesih, na nas, ki se vojskujemo na tem svetu in na te, ki trpe v večnosti v vicah. Krasota naše vere se nam kaže v sedmerih studencih zakramentov, v vsakdanji daritvi evharističnega Odrašenika od Vzhoda do Zahoda, kaže se nam v vseh blagoslovilih cerkve, v redovnem življenju z vsim požrtvovanjem; kaže se nam v odprtem Srcu Odrašenikovem, ki se združuje z nami v svetem obhajilu. Lepota naše vere se nam kaže v načinu, kako nas uči, da živimo in umrmo, čisti, močni, dobrotljivi, usmiljeni, polni zaupanja in da kot taki izročimo svojo dušo v naši smrti v roke nebeškega Očeta.

Vera ni nikako estetično razpoloženje — vera je luč, je palica, je kruh, opora, s katero hitimo proti večnosti . . .

Ali je pekel?

P. Hugo:

ZA nas ki verujemo, kar nam je verovati zapovedano, to sploh ni vprašanje. Če pa je vprašanje, imamo nanje samo en odločen odgovor: Da! Neomajna in neomajljiva verska resnica je to, vernemu kristjanu sveta, četudi strašna, in v svojih podrobnostih tajinstvena. Drugače je z onimi, za katere je vera s svojimi verskimi resnicami premagano stališče. Taki bi se z vsako versko resnico lažje sprijaznili kot s to, da je pekel. Dosti teoretičnih nasprotnikov je že butalo ob njo, še več pa praktičnih. Ti nimajo nobenega verskega, ne umskega dokaza proti njej in ga tudi ne iščejo. Zanje pekla kratkomalo ni, ker to toliko spada v čašo opojnosti njih življenja, kot ščurek v sicer okusno juho. Oni hočejo da ga ni in zato ga ni. Prazno delo jim bogoslovno znanstveno dokazovati, da je, ko bi tudi priznavali verodostojnost teh virov. Kajti zmota ni v njih glavi, ampak v srcu.

Kvečjemu bi verjeli, vsaj nekateri, da je pekel, če bi se kdo, ki ga je tu z njimi vred tajil iz njega povrnil in jim povedal, da se je bridko motil, a zase svoje z mote ne more več popraviti, želi pa, da bi je vsaj oni še pravočasno. Pa se s tem tolažijo, da še ni bilo nobenega nazaj, ki bi to potrdil. In teh misli je tudi večina vernih. Da morejo po božjem pripuščanju duše iz vic nazaj priti, to verjamejo. Morda so še prelahkoverni glede tega. Da bi pa kdo iz pekla mogel nazaj, to pa pravijo, da je nemogoče, ker iz pekla ni rešitve. Toda nekaj drugega je: Iz pekla ni rešitve kot: Iz pekla ni mogoče nazaj. Prvo je prav tako verska resnica kot da je pekel. Ne pa drugo. Cerkev o tem ni ničesar določila. Zato je vsakemu slobodno trditi, da je tudi iz pekla možno priti nazaj. Ne vem, zakaj bi to ne bilo možno. Ima li hudič, ki hodi okrog kot rjoveč lev in išče koga bi požrl, večje privilegije, kot

kak pogubljen človek? Saj vendar on kot čisti duh, a oče greha, vendar bolj zasluži to večno ječo, kot otrok greha iz mesa in krvi. Sicer pa ne smemo misliti, da bi bile to kake počitnice za peklenškega državljana, če mu je dovoljeno na ta svet. On nosi peklo s seboj vsepovsod.

Proti možnosti tedaj, da kdo po božjem dopuščenju lahko tudi iz pekla pride nazaj, ni pomislekov. Drugo vprašanje je, če poznamo tudi kak slučaj, ki bi bil to možnost potrdil. Sv. Avgustin pravi da. Takole piše: "Duše pogubljenih se redko prikažejo. Toda tudi to lahko verjamemo, da se tu in tam prikažejo, da žive pouče in jim vlijejo strah pred peklom." Kakih posameznih slučajev ne navaja v potrdilo. Nam pa je eden znan. Ker je zgodovinsko dobro podprt, naj ga tu podrobno opišemo.

Znani nabožni pisatelj, prelat Segur ga nam je zapisal. Vir iz katerega ga je zajel, je bil stari oče njegove matere, sloviti ruski general Rostopčin, mestni poveljnik Moskve začasa Napoleonevega pohoda v Rusijo. Njegov prijatelj novega pohoda v Rusijo. Njegov prijatelj brezverni, a junaški general Orlov je takrat tudi v Moskvi živel. Nekega zgodnjega jutra je ta v spalnem plašču, v copatah, naježenih las in smrtno bled navsezgodaj pridrvil v Rostopčinovo stanovanje, ko se je ta ravno opravljal.

"Kaj vi Orlov," pravi Rostopčin, "v tem času, pa v tej obleki?"

"Prijatelj," bruhne pretrgano iz Orlova, "meni je znoreti. Generala V. sem videl!"

"Tako? Se je li vrnil?" se začudi Rostopčin.

Ta general je bil namreč tri tedne prej poslan na Poljsko, kjer naj bi s svojo armado Napoleonu pot ustavil.

"Ne, ne," odvrne razburjeni Orlov, ko se je spustil na zofo in z obema rokama podprl glavo, "se ni vrnil, pa ravno radi tega sem tako prestrašen."

"Povejte mi vendar, kaj se je zgodilo!"

Orlov se skuša malo umiriti in pripoveduje še vedno s tresočim glasom:

"Dragi mi Rostopčin! Nedavno tega sva z generalom V. skupaj večerjala in popivala. Vmes sva si pa privoščila razne dovtype čez vero. Posebno sva se iz pekla norčevala. Naenkrat me pa spreleti misel, kaj pa če bi vendar kaj bilo na tem. Zato pravim V.: "Kaj pa ko bi za zaveso tega sveta vendar bil pekel." Pa mi V. pade v besedo: "Potem ti pa predlagam, da kdor izmed naju bo prej onstran te zaveso, naj pride drugemu povedat, kaj se godi tam." Oba sva bila s predlogom zadovoljna in si dala častno bešedo, da bo tisti, ki bo prvi umrl, prišel drugemu povedat, kako je tam. Danes zjutraj, komaj pol ure je tega, sem mirno ležal v svoji postelji. Bil sem že delj časa zburjen. Niti mislil nisem na generala V. Naenkrat pa nekdo sunkoma odgrne zaveso moje spalnice in dva koraka pred menoj stoji general V. Ves bled je položil svojo roko na prsi in dejal: "Je pekel in jaz sem notri." In v tistem trenutku je zginil. To je tedaj vzrok, da sem navsezgodaj in tak pridrl k tebi. Sem kot ob pamet, ne vem kaj naj o tem mislim."

Rostopčin, star vojak, ga je mirno poslušal, ter na koncu prav tako mirno dejal: "Beži, beži, prav živo se ti je sanjalo! Pritisek krvi na možgane rodi take pošasti. Napreči bom dal in te peljal nazaj v hotel, da se malo odpočiješ in vseh strahov bo konec."

Deset dni na to pa Rostopčin ni bil več tako miren. S poljskega bojišča je došla vest, da je general V. padel. Poklical si je v spomin kateri dan in kako uro je general Orlov planil v njegovo sobo in kaj mu je pripovedoval o generalu V. Primerjajoč pripovedovanje s poročilom je spoznal, da je prav tisti čas v prsa zadet padel, ko je Orlovu sporočil: "Je pekel in jaz sem notri!"

Znabiti bo tole kdo bral, ki se prav tako s pekla norčuje, kot se je general V. Temu bi rekel naj gleda, da ne bo prav tako prepozno kot on moral priznati: "Je pekel in jaz sem notri!" Meni mu ni treba hodit tega praviti, ker jaz verujem, da je.

Kaj je Ljenin mislil o Marxu.

Dejali so, da je bil oče boljše vizma, Ljenin, najdoslednejši učenec Marksa, socialističnega "papeža". Zato so pričakovali, da mu bo postavil najveličastnejši spomenik. A zdaj zvemo, da je bil Marx pri Ljeninu zelo slabo zapisan. Tako ve povedati znameniti italijanski pisatelj-konvertit, Giovanni Papini. On

ga je nekoč osebno obiskal. Ni mu bilo lahko priti do njega. Pravi, da je moral svojo avdienco z 20.000 dolarji pomazati. V razgovoru z njim o tem in onem je prišel pogovor tudi na Marksa. In kaj je dejal Ljenin o njem: "Zapomnite si," mu je rekel, "da Marks ni učil drugega, kot zlagane nazore . . . Marks

je bil samo judovski buržuj, ki se je povspel s pomočjo angleških statistik, zato pa je sam bil skrit pristaš fabrikantov . . . Marks ni nič drugega kot v pivu in hegeljanizmu namočeni možgani, v katere je pa njegov prijatelj Engels vbrizgal nekaj duhovitih misli." Takih brč Marks niti od katoliške strani ni dobil.

Glasovi od Marije Pomagaj.

LETOS je glasnikar Marije Pomagaj dolgo molčal. Morja je kedo že mislil, da ga je zima pobrala. A zaenkrat mu je še prizanesla. Še kredit ji mora dati, da je bila dokaj mila. V enem oziru kar preveč. Snega nam je le toliko natrosila, da smo vedeli, da je še vedno bel. Takrat smo bili veseli njene prizanesljivosti. Na spomlad nam je bila pa žal, da je bila tako skopa. Naravi se je videlo, da je slabo spala, ker ni imela prave odeje in ne zadostne moče. Upali smo, da ji bo običajno pomladno deževje nadomestilo, kar ji je zima utrgala. Zato smo hiteli s sejanjem in sajenjem. Še nobeno leto nismo tako zgodaj vsega spravili v zemljo kot letos. Nato smo z dneva v dan čakali dežja. A pričakali smo ga šele čez dva meseca. Kajpada je za jesensko in prvopomladno setev prišel prepozno. Vse je zgorelo.

Tudi s cveticami za Marijin hrib smo se precej založili. Negovane v gredicah in božane od močnih sončnih žarkov so zgodaj dorasle za svobodo pod milim nebom. V drugi polovici maja smo jih začeli presajati na prosto, meneč da se je zima končno poslovila od nas. Saj smo imeli že vroče dneve kot sredi poletja. Pa smo se zmotili. Večkratna zaporedna in deloma močna slana nam jih je posmodila, da se mnoge niso več opomogle. Vse je izgledalo kot v pozni jeseni, ko začne življenje v naravi umirati. Žalostni smo bili. In ker nismo hoteli, da bi bili še drugi, nismo doslej

nikogar vabili sem.

Kljub temu se je društvo Marije Pomagaj v Chicagi zvesto držalo svoje lepe navade in tudi letos v nedeljo po prazniku Marije Pomagaj otvorilo romarsko sezono. Glasnikarja sicer ni bilo doma, je bil na novi maši v Clevelandu. A kot je slišal, se je vse lepo izvršilo. Vreme je bilo kot nalašč za to, kar navadno ni. Slovesnost je izvršil P. komisar Very Rev. Bernard Ambrožič. Udeležba še malo boljša, kot prejšnja leta. Zahvala gre med drugimi tudi Mr. J. Železnikarju, ki ima svoj truck za Lemont vedno po zelo nizki ceni na razpolago.

Med tem smo dobili nekaj izdatnega dežja in še več se ga obeta. Tako upamo, da bo narava še oživela in Marijin hrib s cvetjem odel. Saj smo posmojeno z novimi sadikami nadomestili. In nam je skrbna naša vrtnarica Lurške Gospe Mrs. Blaess iz Jolieta pripeljala cel avto raznih lepih rož. Menda vsaj teh ne bo slana zalotila, dasi je včeraj 6. junija toplomer padel na 50, med tem ko je prejšnji dan kazal 100. Čudni skoki so to, ki ne izključujejo novih presenečenj in razočaranj. Seve to nam ne sme vzeti veselja do dela, niti v kali zadušiti programa za letošnjo sezono. Ker smo že od raznih strani dobili vprašanja, kake slovesnosti imamo čez poletje v načrtu, naj kar zdaj podamo celotni program, v kolikor ga moremo prevedeti. Tri večje, splošne shode nameravamo letos imeti. In sicer:

1. OBLETNICO MARIJINEGA KRONANJA V NEDELJO 8. JULIJA.

To je že itak naša nedelja. Letos si jo je za svoje romanje izbralo še društvo Marije Pomagaj iz West Allis, Wis., ki bo gotovo potegnilo s seboj tudi mnoge druge, ne samo iz West Allisa, ampak tudi iz Milwaukee. Doslej je slovenski Milwaukee navadno romal na bližnji Holy Hill. A Slovenci si tudi pri božjih potih radi privoščimo kako spremembo. Enkrat smo šli na Brezje, drugič na Višarje, tretjič na sv. Goro in še kam drugam, pa zopet od kraja. Mi West Allisčanom in Milwaukeečanom že naprej kličemo: Dobrodošli na naših slovenskih Brezjah!

Toda oni nočejo biti sami. Želijo videti kar največ rojakov iz drugih naselbin. In razumemo njih željo. Na romarski užitek bistveno vpliva množica, ki jo preveva isti duh, isto navdušenje. Zato so lurška romanja vsakemu nepozabna, ki se jih je kedaj udeležil. Tam se zgrinjajo stotisoči ene misli, enih čustev. Romarsko razpoloženje in navdušenje objema mase kot prerijski ogenj v vedno širšem obsegu. Zato pridite tudi od drugod pozdravit našo kronano narodno Kraljico, da skupno damo duška svoji zvestobi do nje. Nadaljni splošni shod bo, kolikor smo poučeni:

2. V NEDELJO 29. JUL. T. J. "BARAGOV DAN".

Tako je sklenila "Baragova Zveza" na svoji letni seji. Lani je bil ta shod eden največjačnejših, kar smo jih imeli. Zlasti Joliet je bil takorekoč ves tukaj. Upamo, da bo letos še veličastnejši. Pokažimo, da naše navdušenje za Barago ni bilo samo slamnat ogenj, ampak trajna,

vedno bolj žareča žrjavica. Le iz take narodne žrjavice klijeje narodni svetniki. O podrobnostih tega shoda vas bo pravočasno obvestila "Baragova Zveza" sama, v katere področje to spada. Obenem bo to zopet naš slovenski dan, kot lani.

Zadnji splošni shod pa bo:

3. NA DELAVSKI PRAZNIK 2. SEPTEMBRA.

Ta dan je bil pred desetimi leti položen ogelni kamen naši cerkvi Marije Pomagaj. Obhajali bomo tedaj desetletnico. Sladko upanje nas je takrat navdajalo, da ji bomo mogli v dogledni bodočnosti položiti vogelni kamen za lepši dom. Toda prišli so vmes časi, ki so nam to preprečili. Ko bi se ne bili takrat hitro obrnili, bi najbrž niti tega ne imela, ki mo ji ga postavili. Hvaležni ji moramo biti, da smo pohiteli, pa tudi, da se nismo prehiteli. Obenem bo ta dan obletnica blagoslova grote, s katero smo se Mariji nekoliko oddolžili za njen nameravani dom na hribu. Pa še Ciril-

Metodova nedelja bo, naših svetih blagovestnikov, po katerih našim dedom luč je prisijala. Tudi to bo poslej naš stalni shodni dan.

Natančnejši program o teh naših shodih bo pravočasno objavljen potom dnevnega časopisja. Zaenkrat vam le toliko sporočamo, da bote vedeli z enim ali drugim omenjenih shodov računati in ga spraviti v sklad s svojim lastnim programom za imenovane dni. Pri tem ostane. Spreminjati ali prelagati ne mislimo ničesar, ker to ljudi samo bega. Vsem itak ni moč ustreči.

Pridite tedaj! Marija vas pričakuje!

Z grička Asizij.

POSLOVILI smo se od krasnega majnika, a ne od Kraljice Majniške. Imamo Jo še v naši sredini, Njo našo dobro Mater, ki nam more in nam lahko pomaga v naših stiskah in nadlogah.

Težko smo letos pričakovale 34. majnika, ko praznujemo praznik Marije Pomočnice. Na ta dan ali v nedeljo na to pridejo vsako leto romarji na Ameriško Brezje. Že večkrat je na ta shod priromal tudi dež, — in tako smo tudi letos mnogi pričakovali, da ta dan dobimo gotovo pohlevnega dežja, za kar prosim dan na dan, a smo se varali. Zopet čutimo, da sami ne zmoremo nič, ako ne dobimo pomoči od zgoraj.

Kako z veseljem se je pričelo delo na polju. Vreme je bilo ugodno, zemlja sprejemna za seme — sadeže, le še božjega blagoslova in pričakovati smemo najboljše letine. A, človek obrača, Bog pa obrne. Huda vročina brez hladilnega dežja nam je pretila ugonobiti nežno rastlinstvo. S strahom smo ogledovale naš novo nasajen gozdček, — naša novonasajena drevesa; kaj bo, kaj bo, če ne bo dežja. A tarnanje nič ne pomaga. Junaško so naše sestre pograbile svoje buckete in z vso energijo začele nositi vode in zalivati mlade sadeže. Na stotine bucketov vode so znosile in še nosijo h koreninam mladih dreves. Kakor je bilo že poročano smo lani začele z gozdčkom in v to svrhu kupile čez 1000 dreves; predno pa vsako

drevesce vsaj nekaj dobi, je treba mnogo truda. A kranjska kri ne sfali, — tako se govori. Ene so zalivale drevesa, druge sadeže na vrtu; in pomagano je bilo. S kakšnim ponosom in veseljem sedaj ogledujejo sadove njihovega truda; češ mnogo smo rešile. Vsak dan se znova prikazujejo mladike z svežim listjem. Presveto Srce Jezusovo naj nam rosi milosti in nam da blagodejno roso pohlevnega dežja.

Šolsko leto se poslavlja. Poslavlajo se sestre učiteljice, poslavlja šolska mladina. S kakšnimi čuti se poslavlja sestre učiteljice od svojih učencev in otroci od svojih učiteljic, to pa je znano le Onemu, ki je videl delo in žrtve obojih.

Naše gojenke se tudi že pripravljajo na odhod. Kmalo bo čas poslavljanja, kmalo pohite zopet v naročje materino, od katerega so bile ločene za nje tako zelo dolgo.

Zopet bo se začela za nje dvomesečna doba brezskrbnosti. Ne moremo reči popolne brezskrbnosti, kajti naše deklice bodo doma skrbno pomagale svoji mami pri lahkih opravilih. Tudi pri štedilniku se bodo tu in tam malo pomudile in pomešale po loncih. Zanimarjale ne bodo sv. maše, tako tudi ne svojih vsakdanjih molitev. Angelček varuh jih bo čuval pred vsem hudim.

Tako z Bogom ljube deklice, bodite dobre, da Vas bo vesel ljubi Bog in Vaši dobri starši.

Ene odhajajo, druge prihajajo, tako je sedaj na našem gričku. Skrbno se že pripravlja za naše dobre sestre, da se bodo okrepile duševno in telesno. Duševno pri duhovnih vajah, telesno v prosti naravi. Žal nam je, da jim ne moremo pripraviti bolj ugodna stanovališča, kajti naši skromni prostori ne morejo zadostiti, tako imenovanim ugodnostim, katera bi si mogoče opraviče-

no želela marsikatera članica. A prepričane smo, da bodo zadovoljne, samo, da so doma. Naš je pa le domek, popolnoma naš.

Zopet imamo priložnost, da se javno zahvalimo blagim darovalcem. Društvo Marije Pomagaj je darovalo \$5.00, obitelj Omerzel \$6.00, Mrs. M. Brišar \$1.00, obitelj Kremesec \$6.00, N. N. \$5.00, Mrs. Tominac \$1.00.

Okrogle.

NA TRGU.

"Halo, Halo-o-o, metle po ceni, samo 80 vinarjev za metlo," kriči prodajalec. Kmalu se pa oglasi drugi, češ, da so pri njem po 50 vinarjev. Sedaj pride prvi konkurentu in pravi: "Poslušaj, jaz ukradem slamo (sirko) motvoz, ročaj, sploh vse, pa še ni skoro nič dobička, ti pa prodajš metle tako po ceni?"

"Samo ob sebi razumevno! Jaz kradem že narejene metle, ti moraš imeti pa delo plačano."

NA ULICI.

"Ali vidiš tam-le oni par? Prej sta bila oba pri gledišču. On je igral junaka, ona pa komično starko. Potem sta se pa vzela in zamenjala vloge. Sedaj je ona junakinja, on pa komični stavec."

PRI MESARJU.

Žena: "Odrežite mi kos mesa, ne sme biti mastno, mora biti brez kosti in žil."

Mesar: "Bo najbolje, da si kupite jajca."

DOBROSRČNEŽ.

Blagajnik neke večje banke ni prišel v urad. Bila je devet, bila je deset, njega le še ni. Predsednik banke je bil ves nervozen. Naenkrat prisopiha sluga in zakliče: "Blagajnika je avto povozil!" — "Hvala Bogu!" pravi bankir, "sem že mislil, da je z denarjem pobegnil."

ISTIHI MISLIJ.

"Ali se z ženo tako razumeta, da včasih mislita na eno in isto stvar?"

"To, pa to! Če grem včasih pozneje iz gostilne domu, ona in jaz ves čas misliva, kaj mi bo rekla, ko pridem domu."

SKREGANA STA.

Na lokalni železnici se na neki postaji vlak ni ustavil. "Kako pa to, da vlak ni obstal?", vpraša tujec, ki je hotel ven. "Strojvodja in načelnik postaje sta skregana", je rekel sprevodnik, "pa njemu na kljub ni hotel vstaviti vlaka."

SE ZOPET UČI.

"Kako pa, da se Miss N. zopet uči voziti letos bicykel? Saj se je že lani učila." — "Seveda, toda letos jo uči zopet drugi."

SOVEJTSKA.

Pred sodnikom stoji mužik, ki mora plačati ženi alimente, pa jih ne plačuje. Pravi, da mu to ni mogoče, ker plačuje tretjino svoje plače eni svojih žena. "Bote plačevali drugo tretjino," pravi sodnik.

"To drugo tretjino plačujem svoji bivši drugi ženi."

"Ostane še ena tretjina, in to bote dajali tej ženi."

"Tudi ne gre, to dobiva že tretja bivša žena."

"Človek," se začudi sodnik, "od česa pa živite?"

"Od alimentov, ki jih dobiva moja sedanja žena od svojih prejšnjih mož," pravi mirno mužik.

OH, TA LJUBEZEN.

Zaljubljenec: "Redko mislim, gospodična, in če mislim, mislim samo na vas."

PROFESORSKA.

"Danes sem hotel predavati o možganih. Pa bom preložil to predavanje na jutri, ker imam danes nekaj drugega v glavi."

V DRUŽBI.

"Svetovali so mu menda, da naj gre v inozemstvo prej ko mogoče." — "Seveda današnji zdravniki . . ." — "No, no, to mu ni svetoval kak zdravnik, ampak njegov odvetnik."

POZABIL JE VSE.

"Poslušaj, Pavel, zadnji čas pa preveč piješ!" — "To le za to, da bi pozabil!" — "Kaj pa bi rad pozabil?" — "To sem pa že pozabil."

VRHUNEC POZABLJIVOSTI.

"Videl sem že mnogo zelo pozabljivih ljudi, noben pa ni bil tako pozabljiv, kakor blagajničar Remel."

"Kaj pa je naredil?"

"Pomisli: V Ameriko je pobegnil, ukradeni denar pa doma pozabil."

Kadar pokličes duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Darovi.

Clani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Agnes Gole \$5, Matt Zugel \$10, John Zugel \$10.

Za lučke so poslali:

Matt Zugel \$5, Joseph Drasler \$2, J. Zalukovec \$1, Marko Bluth 50c, Mrs. M. Peshel \$1, Mary Ule 50c, Mrs. J. Vidmar \$1, Mrs. Anna Chopp 75c, Anton Tomsic \$1, Mrs. J. Slapničar 50c, Mary Svete \$1, Mrs. Anna Srebernak \$3, Mrs. Brodnik \$1, Mrs. M. Kroker \$1, Ursula Morden \$1, Ivan Rezek \$1.

Dar za študente:

Mrs. A. Miller \$2, Matt Zugel \$1.

Dar za Ave Maria:

Mrs. L. Pazdertz \$2, K. Pristopec \$1, Mrs. M. Zaletel \$1, Louis Jakopin \$2.

Kruh sv. Antona:

L. Markovich \$2, J. Hribljan \$1, Anna Intihar 50c.

Za sv. maše so darovali:

C. Krall \$30, Mr. Gole \$1, Mrs. S. Petek \$3, Anna Fine \$1, Fannie Vodavnik \$2, Anna Sre-

brenak \$2, M. Lutnik \$1, Mary Pogačnik \$1, Anna Petrasic \$20, Mary Ule \$1, K. Cesar \$1, Mrs. J. Mihelich \$1, Matt Zugel \$2, Mrs. A. Ancelj \$1, A. Požun \$1, Mrs. Anna Chopp \$1.25, Mrs. A. Zokel \$1, Josephine Kocin \$2, Mrs. Prah \$1, Mrs. H. Zore \$1, Mary Mance \$3, Mrs. A. Arendoziki \$1, Mrs. J. Slapnicar \$2, A. Sestan \$5, Donica Magojna \$1, Josephine Gerbetz \$1, Mrs. L. Pazdertz \$1, A. Tomsic \$1, Mary Svete \$4, Mrs. J. Perko \$3, Mrs. Fabian \$1.

V vsako hišo --- Sveto pismo!

Sv. Pismo je knjiga božja! Ni je knjige, ki bi jo smeli primerjati s sv. Pismom. Pa če že moreš katero knjigo imeti doma in jo prebirati, je to gotovo sv. Pismo.

Letos je 1900 let, kar se je godilo vse to, o čemur nam poročajo sv. evangeliji in Dejanja apostolov. Če kedaj, potem naj si v tem svetem letu vsaka hiša oskrbi sv. Pismo, vsaj evangelije in Dejanja apostolov.

V premnogih slovenskih naselbinah ni slovenske cerkve, ni slovenskega duhovnika in rojaki ne slišijo evangelijev leta in leta v slovenskem jeziku. Ta knjiga, ki se imenuje

“NOVI ZAKON, SV. EVANGELIJI IN DEJANJA APOSTOLOV”

vsebuje 541 strani, primerna žepna oblika. Ta knjiga naj bi prišla v vsako slovensko hišo v Ameriko. Zlasti tam, kjer nimajo slovenskih župnij in slovenskega duhovnika.

Stane s poštnino \$1.00

Naroča se na naslov:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Rd.

Chicago, Illinois

Naročite si pri AVE MARIA

MOLITVENIKE

SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.	\$.90
v fino usnje vez.	\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.	\$.80
--------------------	--------

SLAVA MARIJI,

v platno vez.	\$1.00
v fino usnje vez.	\$1.25
v najfinejši opremi	\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....	\$.25
Key of Heaven.....	.50 do \$3.45
First Communion Sets.....	1.00 " 2.15
Vest Pocket Manual10 " 2.00
Ave Maria50 " 1.50
Manual of Prayers	1.20 " 2.20
Holy Name Manual28 in .55
Missals	2.00 do 4.50
Catholic Girls Guide	1.50 " 5.00
Young Men's Guide	1.65 " 5.00
My Prayer Book	1.25 " 4.50
Sick Call Set	3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštnino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088